

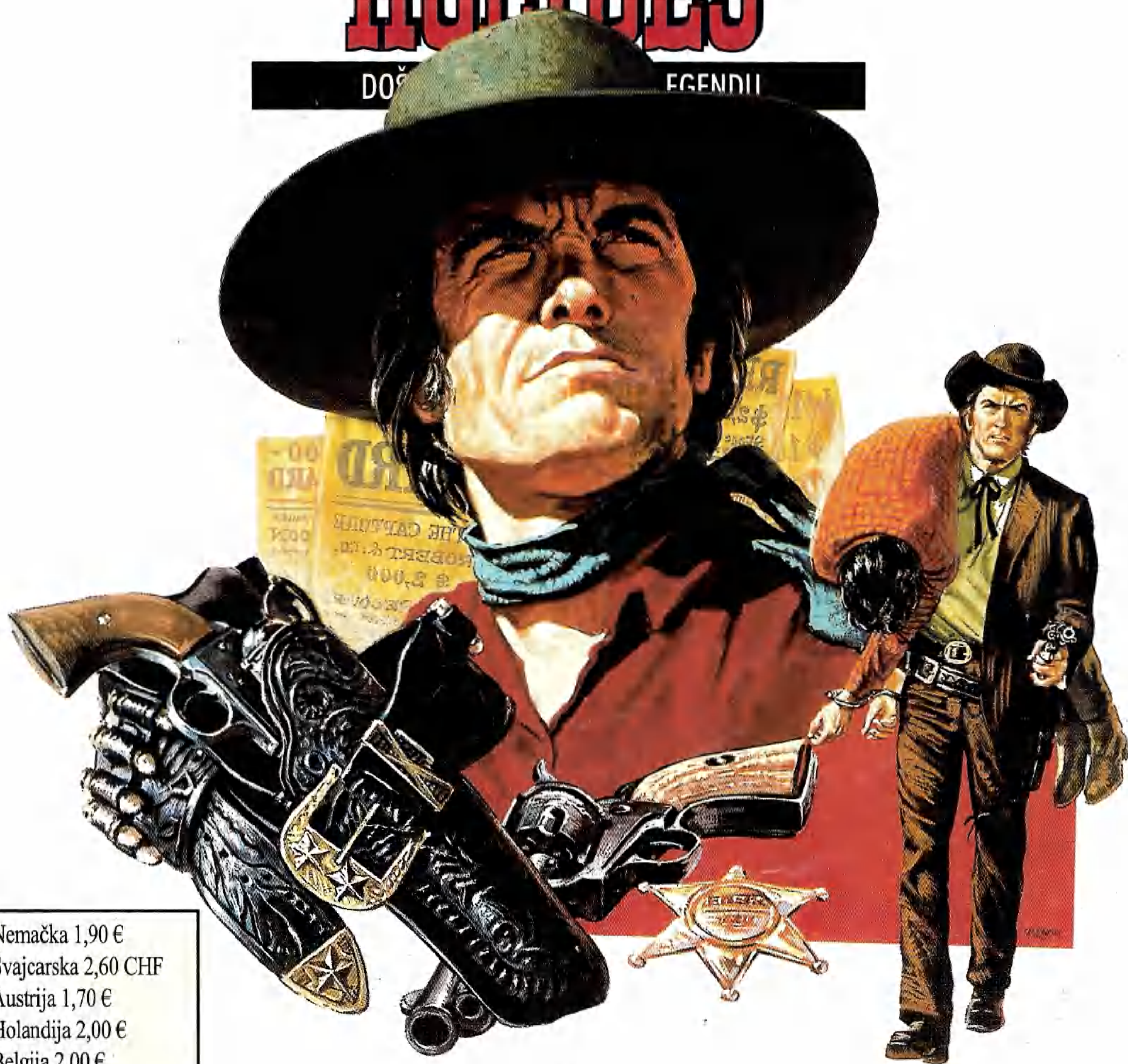
FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 404 · CENA 55,00 DIN

DOŠ

EGENDII

Nemačka 1,90 €

Švajcarska 2,60 CHF

Austrija 1,70 €

Holandija 2,00 €

Belgija 2,00 €

BIH 1,50 KM

Makedonija 45,00 DEN

Crna Gora 0,70 €

Hrvatska 10 KN

Slovenija 1,25 €

1. februar 2008.

UKLETO ZLATO

★ **DOK HOLIDEJ** ★

404

Frenk Larami

UKLETO ZLATO

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 404

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

BLOODY GOLD

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. I 2008.

Tržište: 1. II 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – BLOODY GOLD

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Sunce nad nebom Novog Meksika ličilo je na okrugli srebrnu ploču koja sija bledunjavim sjajem. Bila je zima, početak decembra 1878. godine i sneg je već beleo vrhove udaljenih planina. Okomite krečnjačke strane velikog vrha Pik mestimično pokrivene snegom izgledale su kao izumrle. Najviši vrh Tač Pik, visok preko četiri hiljade stopa, kao koplje je parao sivo nebo prevučeno tankim slojem oblaka koji su najavljivali sneg. Po svemu je izgledalo da je prava zima na pragu

Dan ni po čemu nije trebalo da bude izuzetan. Sa stanice na reci Rio Grande del Norte voz je pošao na vreme i sada je mirno, ritmički kloparao jednoličnom ravnicom, hvatajući zalet za uspon koji će uskoro naići. Kompozicija se sastojala od tri vagona u kojima je bilo relativno malo putnika i to uglavnom zbog hladnoće i kasnog doba godine. Lokomotiva je brektala kao snažan konj izbacujući iz visokog dimnjaka oblake gustog, crnog dima, a vagoni su je poslušno sledili katkada škripeći, a katkad truckajući po sjajnim zmijolikim šinama.

U poslednjem vagonu sedelo je pet osoba, petoro ljudi koji su se tu sasvim slučajno sreli vođeni igrom sipe, nepredvidive sudbine. Svaki od njih odlikovao se nečim posebnim, ali jedan muškarac ipak je bio zanimljiviji od svih. Sedeo je u prednjem delu vagona pored pomičnih vrata kroz koja se izlazilo na platformu i u druge vagone. Bio je izuzetno visok i vitak odeven u elegantno tamno odelo od najboljeg štofa, besprekorno belu košulju, svileni prsluk boje ljubičice i tamnu kravatu u istim tonovima. Ovo elegantno odelo koje je više odgovaralo gradskim bulevarima Nju Orleansa i Sent Luisa, nego tek začetoj civilizaciji Novog Meksika, ipak nije bilo ono glavno što je na njemu padalo u oči. Pre bi se moglo reći da je to bilo njegovo pravilno lice oštih crta, lice koje se završavalo čvrsto uobličenom vilicom i na kome se nije pokretao nijedan mišić. Verovatno zato su ostali putnici, nesvesni onoga što čine, vrlo često kradom gledali u njegovom pravcu. Naime, činilo se da ih je to lice privlačilo snažnim magnetizmom ili pak da su ljudi bivali hipnotisani pogledom njegovih tvrdih čeličnoplavih očiju koje

su ličile na dve daleke zvezde u hladnoj polarnoj noći. U stvari, pogled je bio tako tvrd i hladan da ga je bilo neprijatno sresti.

Neobični čovek nije bio niko drugi do Džon Holidej, na Zapadu poznatiji kao čuveni strelac i revolveraš Dok Holidej. Na prostranim teritorijama tek nedavno otetim od potpune divljine nazvali su ga kraljem revolvera. Tu slavu zadobio je slučajno, zahvaljujući tome što u jednom odsudnom trenutku njegovog života nije hteo da popusti pred nasiljem i što je posedovao izvanredne reflekse, hladnokrvnost duha, brzinu i sigurnost ruke. Ali, on tu slavu nije želeo i nosio ju je kao mučan teret, kao veliku nevolju koje se ne može otarasiti. Da nije bilo te, za njega neželjene pratnje, verovatno se ne bi našao u ovom vozu i ne bi bio upleten u ono što će se u nekoliko sledećih časova dogoditi. Ali, ceo njegov život bio je uzbudljiv i nepredvidiv kao i kada je, dan ranije, dosta iznenadno krenuo iz Tamona za Santa Fe. U tu neizvesnost pratio ga je njegov verni Mig koji je bio smešten u furgonu iza lokomotive.

Dok je odabrao put vozom umesto teškog jahanja kroz planine zbog udobnosti, ali i zbog toga što nije hteo da zamara Miga, vernog prijatelja sa kojim je prošao toliko teških i uzbudljivih trenutaka.

U sredini vagona sedeli su jedan čovek i jedna žena, verovatno bračni

par, bar tako se moglo zaključiti iz njihovog ponašanja. Izgledali su sasvim obično i jedino što je na njima pobuđivalo pažnju, bila je izvesna sličnost crta lica što je kod pažljivog posmatrača izazivalo određenu dozu čuđenja. Muškarac, nešto viši i krupniji, bio je odeven pola kao građanin, a pola kao kauboj, ako se pri tome podrazumeva da je nosio šešir «stetson» i revolver na kuku, dok je žena bila odevena dosta neprikladno i bez trunke ukusa; ruke je držala u velikom mufu, a neočešljanu dugu kovrdžavu kosu pokrivao je smešan šešir sa cvetom koji je više odgovarao proleću nego zimi. Sve vreme do ulaska u voz na stanici Rio Granda del Norte bili su ćutljivi; zaparavo, muškarac je izustio po koju rečenicu, a žena je ćutala čak i kada je joj se Holidej, vadeći cigare, obratio učtivim «Smem li?». No, budući da je u životu sreo mnogo čudnih ljudi, Doku ovakvo ponašanje nije bilo neobično.

Na suprotnom kraju vagona sedela su još dva čoveka. Na prvi pogled izgledalo je da se međusobno ne poznaju, jer nisu razgovarali. Međutim, iskusnom posmatraču nisu mogli da promaknu pogledi sa određenim značenjem koje su ova dvojica upućivali jedno drugom.

Bili su to ljudi tvrdih crta lica i preplanuli, snažnih ramena i mišica, ljudi kojima civilno odelo nije moglo da prikrije da su po zanimanju profe-

sionalni vojnici. Jedan je bio kapetan Mek Kantrel, iskusan vojnik i oficir od karijere. Odlučnog lica i malo neobičnih kosih očiju, odavao je utisak pouzdanog čoveka, a vojnički revolver na bedru otkrivao je da kapetan pripada takozvanim «plavokaputašima». Drugi je bio narednik Reks Nili, plavokosi čovek snažne građe i naizgled malo trom. I on je nosio težak vojnički revolver na kuku.

Njih dvojica su bili četvrti i peti putnik u vagonu. Pre dva dana dobili su nalog da prate ovaj voz, bolje rečeno, «specijalan» kofer u kome se nalazilo zlato. Po izgledu je to bio običan kofer kakav se onda često koristio, stvar koja nije mogla da privuče ničiju pažnju. Nalazio se ispod sedišta na kome je sedeo kapetan Mek Kantrel. U tom bezazlenom drvenom koferu nalazilo se nešto izuzetno važno, ali i prilično opasno; bilo je to zlato za Santa Fe.

Naime, guverner Novog Meksika namerno je izabrao ovako neupadljiv način transporta zlata koji su ovoj divljini bili najrizičniji. Do sada su transporte uglavnom pratili veliki odredi vojnika i u tom slučaju svako je znao šta se prenosi i koga to vojnici čuvaju. Od deset pošiljki zlata na cilj je stizalo jedva pet, a svaki izgubljen tovar bio je povezan i sa gubitkom ljudskih života. Jer, surovi razbojnici nisu znali za milost. Vrebali su kao šakali ovakve transporte i napadali ih u najpogodnijem trenutku.

Zbog svega toga, guverner je odlučio da se pokuša na ovaj način, te je prenos zlata u neupadljivom koferu poverio dvojici vojnika preobučenim u civile nadajući se da niko neće shvatiti o čemu se radi.

Bilo je negde oko podne kada je treći putnik, muškarac, ustao sa sedišta. Dok je za tren podigao pogled sa karata kojima se zabavljao i pogledao ga ispod spuštenih kapaka.

Kapetan Kantrel ga je takođe ispratio pogledom. Međutim, učinio je to mahinalno; naime, pošto ih je procenio na ulasku, više nije obraćao naročitu pažnju na bračni par. Njegova glavna pažnja bila je usmerena na Džordžijanca, čoveka u tamnom odelu, neznanca hladnog pogleda i ukočenog lica. I doista, Dok Holidej je bio opasan, ali ne na način na koji je kapetan pretpostavljao.

Muškarac je prošao pored Holideja, otvorio vrata i u vagon je prodro nalet vetra i hladnog vazduha. Naravno, čovek je brzo zatvorio vrata i izašao na platformu. U tome nije bilo ničeg neobičnog pošto su putnici često izlazili napolje i na platformi «hvatali vazduh».

Iako je sve delovalo potpuno uobičajeno, Holideja je obuzelo neko čudno predosećanje. Ispod oka je pogledao u ženu i nije mu promakla izvesna napetost koja joj se jasno

ocrtavala na licu. Pomislio je da tako izgleda osoba koja nešto smeru i strepi da li će u tome uspeti. Ali, šta je taj neukusno obučeni bračni par mogao da smeru? Naravno, Dok nije imao pojma šta se nalazi u sanduku ispod Kantrelovog sedišta. Da je znao, ne bi bilo nikakve nedoumice.

No, postavljalo se pitanje da li bračni par zna nešto o tome i ako zna, otkriva li ženino lice namere koje su usmerene u tom pravcu.

Za to vreme putnik je stajao na platformi i osmatrao predeo kroz koji su prolazili. Prvi obrisi planina bili su vrlo blizu, što je značilo da je blizu i tunel koji je stanicu Rio Grande del Norte delio od Santa Fea. Između te dve male nalazila se još jedna privremena stanica na kojoj se voz zaustavljao samo ako je trebalo ukrcati putnike ili robu. U ovom trenutku čoveku na platformi najmanje bi odgovaralo da se na toj stanici ukrca, recimo, veća grupa kauboja sa rančeva u kraju.

Čovek je još uvek nepomično stajao i osmatrao gvozdenu polugu za povezivanje vagona kojom se priključak otkopčavao i zakopčavao. Sve je bilo tu. Onda se nagnuo preko stepenica platforme, pogledao napred, osmehnuo se i vratio nazad u kupe. Kada je seo na svoje mesto žena mu je dobacila upitan pogled na šta je on kratko klimnuo glavom i, izvadiвши duvanke, počeo da savija cigaretu. Tek što je završio zavijanje i stavio

cigaretu u usta, lokomotiva je resko pisnula i voz je uleteo u tunel.

Istoga trenutka on je kresnuo palidrvce i upalio cigaretu. Žućkasto crvena svetlost palidrvca za tren mu je obasjala je lice i ugasila se. Sada je u mraku ostao da se crveni samo kružić, odnosno crveni užareni vrh.

Dok je lokomotiva snažno tutnjala, Holidej je mirno sedeo i posmatrao baš taj svetleći vrh. U jednom momentu dunuo je vetar i buka je postala jača. No, to je trajalo samo nekoliko trenutaka i prošlo, ali se ubrzo još jednom ponovilo. Malo kasnije klopavanje točkova postalo je sporije kao da je voz pre toga počeo da usporava. I pre nego što je kompozicija izašla iz tunela vagon je stao, a onda lagano počeo da se vraća.

– Šta je sada ovo? – začuo se glas kapetana Kantrela.

Užareni vrh cigarete svetleo je još uvek na istom mestu. Holidej je mirno sedeo čekajući rasplet. Nije imao razloga da bude uznemiren.

Zidovi tunela postajali su sve svetliji, a siluete u prostoriji sve razgovetnije. Vagon se sve brže kretao unazad i svake sekunde dnevna svetlost ga je sve bogatija obasjavala.. A onda... onda je za Holideja nastupilo iznenađenje.

Naime, ispostavilo se da se zapaljena cigareta dimila u ustima trapave putnice, a njen muž stajao je na sredini vagona i sa uperenim revol-

verom u ruci držao u šahu kapetana i narednika.

Zatim se pred očima začuđenog Holideja desio preobražaj. Takozvana putnica je sa glave hitro skinula otrcani šešir i periku i ispod ženskog odela odjednom se pojavio mlad čovek, crtama lica nalik svom tobožnjem mužu.

– Dosadila mi je ova maskarada! – progovorio je prvi put, bacajući sve rekvizite na pod.

Kapetan kao da je sada ugledao čoveka sa uperenim revolverom. Hrabar i častan, reagovao je brzo, ali ne dovoljno mudro; ne obazirući se na upren revolver, skočio i mašio se svog vojničkog kolta.

Holidej je znao šta će se desiti. Jer, ljudi koji su se odlučili da usred dana napadnu voz nisu bili naivni i od njih se mogla očekivati bezobzirnost. Kada je oficir potegao oružje, bandit je opalio.

Njegov hitac nije promašio cilj. Kao pogođen džinovskim čekićem u grudi, oficir se zaneo unazad i mahinalno zamlatarao rukama, pokušavajući da održi ravnotežu. No, to je potrajalo veoma kratko, svega nekoliko sekundi. Čim je izgubio svest, kapetan se kao klada sručio na pod.

Nešto sporiji, ali ništa manje hrabar bio je narednik Nili. On je, pak, uspeo da izvuče i nanišani pre nego što ga je razbojnikov metak pogodio. No, nije uspeo čak ni da uzvikne.

Samo je široko razrogačio oči i ćutke pao pored svog kapetana.

Dok je napravio pokret kao da će ustati, ali ga je zaustavio glas maskiranog razbojnika:

– Ne mrdaj i digni šape uvis, kicošu! – naredio je.

Vagon je u međuvremenu stao.

Holidej je digao ruke i bacio pogled kroz prozor, a onda kroz staklena vrata pogledao pravo prema platformi. Videvši da više nema vagona, shvatio je šta se desilo. Naime, vagon je bio otkaćen u tunelu i vratio se nazad dok je ostatak kompozicije otišao dalje. Mašinovođa očigledno nije ni primetio šta se desilo i nestanak vagona primetiće tek kada stigne u Santa Fe...

– Ubij ga! – dreknu onaj koji je već usmrtio dvojicu vojnika u civilu

Preobučeni razbojnik je zapeo obarač kolta, ali je neodlučno zastao.

– Mislim da to nije potrebno, Džefri – kazao je ne ispuštajući Džordžijanca iz vida. – Uostalom, šteta bi bilo kvariti ovako fino odelo – dodao je podsmešljivo.

Da je mogao da nasluti ko stoji pred njim, odnosno, koga ima na nišanu, razbojnik bi sigurno postupio drugačije. Ali, Holidej mu je izgledao bezopasno. Osim toga, svidalo mu se da vidi kako ga se neko boji, a iskusni Džordžijanac je, želeći da ga zavarava, upravo izgledao kao da se prepao od straha.

– Dobro ako tako misliš. Mada sam ja uvek za efikasnost – dobacio je i pokazao dva mrtvaca na podu.
– Onda ga razoružaj!

Holideju se tako dogodilo nešto što je retko doživljavao u životu. Onaj prerušeni mu je prišao i «elegantno» mu uzeo revolvere iz futrole. Zagleđavši niklovane «linkolne», bandit se prezrivo osmehnu.

– Hm... veliki kalibar, ali ulickan i uglačan kao i gazda. Može li se iz ove stvarčice pucati? – zapitao je podrugljivo sa interesovanjem posmatrajući elegantnog Doka.

Naravno, Džordžijanac je znao da je u teškoj situaciji. Ipak, nije klonuo duhom. Slegnuo je ramenima i zatreptao, praveći se nevešt.

– Ne znam... – tobože je promucalo.
– Nosim ga tako... radi boljeg izgleda... Znae šta hoću da kažem?

– Misliš da bi lakše očarao žene. Je li? E pa, upravo tako i izgledaš!
– prokomentarisao je sa podsmehom i počeo da odmerava težinu pištolja u ruci.

Za to vreme krupniji razbojnik je uklonio kapetanov leš u stranu i izvukao drveni kovčeg ispod sedišta. Sa dva hica razvalio je zaključanu bravu i otvorio poklopac. Tek sada, kada je ugledao pun kovčeg vrećica sa zlatom, Holidej je shvatio razlog prepada.

Mlađi bandit je zadenuo njegove koltove za pojas i iz jedne poluprazne torbe izvadio par kožnih bisaga.

Držeći Holideja na oku, prišao je svom pajtašu pa su obojica počeli da pune bisage zlatnicima. Kada su završili, prerušeni je sa sebe hitro skinuo žensku odeću i ostao samo u prsluku i pantalonama.. Zatim je iz torbe izvadio i obukao kožom postavljenu jaknu i obukao je, a na glavu stavio šešir takođe izvađen iz tašne.

Obojica razbojnika brzo su prebacili bisage preko ramena i napustili vagon. Prethodno je stariji uzeo kapetanov i narednikov revolver i izbacio ih kroz prozor.

– Mnogo sreće, kicošu! – dobacio je mlađi, zastavši za tren na vratima. Pritom se još jednom neprijatno iskezio jer je valjda samo na taj način mogao da pokaže svoj prezir prema nekome ko je uredan, ko nosi čisto odelo, košulju i kravatu. Možda je to dovodio u vezu sa svečanim odelom sudije koji ga je, ne samo jednom, poslao pravo iza rešetaka.

Naslućujući tako nešto, Holidej je bio zadovoljan smatrajući da ima dosta sreće i da je mogao proći mnogo gore.

Razbojnici su ostavili otvorena vrata i otišli.

Holidej je ostao sam sa mrtvim vojnicima i praznim kovčegom. Kroz otvorena vrata počeo je da duva hladan vetar, onaj koji je dolazio sa snežnih planinskih vrhova i prodirao do kosti. Dok je zato uzeo svoj ogrtač i izašao na platformu gde mu je hladan vetar za tren zaledio dah.

Od razbojnika više nije bilo ni traga ni glasa. Predeo oko njega bio je monoton i pust: kamene gromade, sivo žbunje i isušena trava.

Dok je uzdahnio i leđima se naslonio na gvozdenu ogradu. Njegovo usko i koščato lice bilo je mračno i nekako bezizražajno.

Morao je da potraži revolvere izbačene kroz prozor.

Da li je čovek iz Džordžije slutio šta ga čeka u Santa Feu?

Naravno da nije. Ali, imao je čudan osećaj da mu predstoji nešto krajnje neprijatno. Uostalom, da je sada napustio vagon i otišao u grad, možda bi izbegao svaku nepriliku.

No, on to nije učinio.

* * *

Mašinovođa opljačkanog voza zvao se Vudli Fosgejt. Bio je snažan čovek izboranog lica koje je, zbog čađi i dima koji mu se uvlačio isve pore, ponekad podsećao na meleza. No, čim bi skinuo šešir zacrvenela bi se njegova riđa kosa, na čelu bi se videle pege tako da nije bilo onoga ko nije poverovao da je Vudli pravi Škotlandanin. Neki nemirni vetrovi i želja za nepoznatim doveli su ga preko okeana, a duh avanture doterao ga je na Divlji zapad.

Vudli Fosgejt je stajao u lokomotivi dok je užasna jara izbijala iz kotla. Pored njega je stajao crni ložać Blek

i izbacivao napolje manju parčad drveta.

– Zatvori kapak! – naredio mu je Vudli i pritom dao odgovarajući znak. Ovaj je poslušao i ćutke zatvorio teška gvozdena vrata.

– Uskoro ćemo stići – rekao je osmehujući se i brišući gar sa čela.

Voz je ulazio u Santa Fe, stari vagoni su se lagano kotrljali prema stanici, a lokomotiva je izbacila takav stub pare da se za trenutak u njenoj okolini nije video ni prst pred okom.

Sada su već ulazili u grad Santa Fe, glavni grad Novog Meksika. Bilo je to mesto izgrađeno uglavnom od drveta, sa svega nekoliko zidanih zgrada kako je to, uostalom, bilo i u većini ostalih gradova.

Železnička stanica bila je siva neupadljiva zgrada, prilično uredna i čista. Na peronu je stajao železničar Genon, mršavko gustih obrva i procljivog pogleda.

– Ovde nešto nije u redu – promrmljao je posmatrajući voz koji se približavao. – Prokletstvo, otkada to putnički voz ide sa samo dva vagona? – promrmijao je sebi u bradu.

U međuvremenu se lokomotiva već zaustavila i Vudli Fosgejt je sišao niz gvozdeno lestvice.

– Hej, Genone! – doviknuo je železničaru. – Kako si, stari prijatelju?

Ovaj podiže ruku u znak pozdrava.

– Kako mogu da budem? – odvratio je. – Uvek isto, Fosgejte, uvek isto...

A vi? Izgleda da vam poslovi idu na niže?

– Otkuda ti takva pomisao?

– Pa tako. Zar ste spali na samo dva vagona?

Tek tada se Fosgejt okrenuo prema vozu i počeo da broji vagone.

– Ne, ovo nije moguće! – uzviknuo je uplašeno. – Šta je sada ovo? Hej, Blek? – brzo je pozvao ložača.

Ovaj proviri kroz otvor.

– Šta se dogodilo, gazda?

– Siđi i pogledaj ovo!

Crnac je spretno sišao niz meredevine i stao uz svog pretpostavljenog.

– Šta to treba da pogledam? – upitao je trapavim glasom.

Fosgejt je pokazao na vagone.

– Zar ne vidiš da jedan vagon nedostaje?

Crnac razrogači oči.

– Da, gazda. Bila su tri.

– I gde je treći vagon?

Blek se zabezeknu.

– Pa... ja to ne znam – odvratio je, zbunjeno gledajući na mesto gde bi pod normalnim okolnostima trebalo da se nalazi treći vagon.

– Prokletstvo, izgubili smo ga! – opsovao je mašinovođa.

– U Isleti je još bio tu, gazda – objašnjavao je crnac. – Dva čoveka su baš tamo ušli u voz... to jest, čovek i žena.

Upravo taj par o kome je crnac govorio bili su dvojica razbojnika. Što se tiče Doka, on se ukrcao u voz mnogo ranije.

– Grom i pakao, onda smo ga izgubili nedaleko odavde! – progundao je vozovođa i krenuo da obiđe kompoziciju. Pažljivo je ispitao veze između pretposlednjeg i poslednjeg, nestalog vagona. Crnac i železničar stajali su iza njega.

– Hm... ovde nema govora o tome da se vagon sam otkacio – zaključio je Fosgejt i zamišljeno gladeći bradu.

– Da, da... – izgleda vraški drugačije – dodao je Genon. – Vagon je već otkaćen.

Fosgejt je neodlučno gledao u to mesto.

– Samo mi je još ovo trebalo... – nervozno je progundao.

Vudli Fosgejt bio je jedini koji je znao šta se u poslednjem vagonu nalazilo. Međutim, o tome nije smeo da govori.

– Šta sada da radim? – pitao se neodlučno.

– Ne možeš tek tako da nastaviš – dobacio je Genon.

– Tačno, u pravu si. Dakle... moramo da se vratimo – dodao je okrenuvši se prema Bleku.

– Tačno – složio se železničar.

– Ne može se tek tako ostaviti vagon na šinama.

U međuvremenu su iz prvog vagona izašli putnici. Čim su čuli da će se voz vratiti počeli su da negoduju.

– Ne, to uopšte ne dolazi u obzir! – vikao je debeli trgovac stokom, sav

crven u licu. – Ja moram dalje! Nemate prava da me zadržavate!

To je na neki način bilo tačno pošto bi prugu trebalo da raščisti neka pomoćna lokomotiva. To je znao i Fosgejt kao što je znao šta se u tom vagonu nalazi. Znao je, takođe, šta mu predstoji ako oficir i narednik ne stignu sa svojim prtljagom u Santa Fe. Na neki način on je bio odgovoran za sigurnost voza i sada jednostavno nije mogao da odluči šta da preduzme.

Posle kraćeg razmišljanja konstatovao je da postoji samo jedan način, a to je da se pre bilo kakve akcije posavetuje sa čuvarem zakona.

– Moram da govorim sa šerifom – došapnuo je Genonu.

– Ti najbolje znaš – odvrati ovaj mirno. – Samo prvo umiri ove, molim te! – dobacio je i hitrim korakom se vratio u staničnu zgradu.

Fosgejt ljutito pogleda za njim, a onda pokuša da umiri putnika.

Dragoceno vreme je proticalo.

Natovareni teškim bisagama punim zlatnih dolara, dvojica razbojnika su pohitali pored pruge i posle par stotina metara skrenuli iza jednog kamenjara da bi posle nekih desetak minuta stigli do jednog šumarka sitne crnogorice i žbunja. Po unapred skovanom planu tu je trebalo da ih

čeka treći član bande sa konjima. Posle toga bi produžili za Meksiko.

Ali, u šumarku nije bilo nikoga.

Pljačkaši su se zgledali.

– Dovraga, gde je Lardž? – progovorio je bandit koji se zvao Džefri. – Trebalo je da je već ovde...

– Verovatno ga je nešto zadržalo – dobacio je drugi. – Šta ćemo sada?

– Samo nam je još to trebalo. Svaki minut nam je dragocen...

– Moramo što pre odavde. Ali, šta ćemo sa novcem? Da ga negde sakrijemo? – jedva je procedio mlađi.

– Ne, bogami! Neću se rastati od love makar me to glave koštalo! Zar misliš da se potera toga neće setiti? Zato ga nosimo sa sobom, dragi moj – potvrdio je stariji bandit i lice mu se ozarilo. – Hej... pa mi smo otprilike jednu milju ispred tunela?!

– Da, otprilike toliko se vagon vratio.

– Onda imamo sreće, Bili, imamo sreće! Znaš, kada sam pre tunela poslednji put pogledao kroz prozor, video sam jednog kauboja koji je popravljao ogradu nekog ranča. Dakle, ako je pre pola sata bio kod ograde, onda je još uvek tamo.

– Verovatno, ali... Ne, ne, nemoguće da si pomislio isto što i ja.

– Itekako moguće. Dakle, taj kauboj je došao tamo kolima koja vuku dva konja.

– Tačno onoliko koliko nama treba, Džefri. Hm... ti imaš oštro oko i dobro pamćenje, stari moj.

– Onda požurimo! Po mom računu, mesto gde sam ga video ne može da bude udaljeno više od pola milje.

– Zar sa ovakvim teretom? Čini mi se da ove bisaga teže bar sto funti!

– To jeste, ali pomisli kako će ti ta težina dobro doći u Meksiku!

Ne časeći ni časa, obojica krenuše.

* * *

Stari kauboj Patrik Džerson video je dvojicu koja su se lagano približavala. Za trenutak je prekinuo posao i čekao, pažljivo ih odmeravajući. Ovo je bio prilično pust kraj tako da su strani ljudi bez konja zaista bili retkost.

Što se njega tiče, još u rano jutro je kolima napustio ranč. Trebalo je popraviti ogradu pašnjaka na nekoliko mesta, jer je rđa načela žicu koja se jednostavno prekinula. Naime, on je ovakve poslove radio godinama i znao je svaki pedalj terena kao i podignute ograde oko svih pašnjaka.

Naravno, dvojici razbojnika koja su se približavala nije bilo stalo do Patrika Džersona, već do dva riđana upregnuta u laku kočiju. Bez konja su bili izgubljeni i to su suviše dobro znali.

– Ništa bolje nismo mogli naći – dobaci Džefri namignuvši. – Ovaj mator je naišao kao poručen!

Bili zbaci teške kožne bisage sa ramena.

– Meni je ovo pešačenje već dosadilo.

– Prestani! Oh, šta bih sve radio za džak pun zlata!

– To jeste, samo...

– Hajde, ne gubi nadu. Za pet minuta biće sve u redu!

Ovaj ga pogleda.

– Zar ćeš da likvidiraš matorog?

– A šta si ti mislio? Ne očekuješ valjda da ću dozvoliti da svi momci sa ranča krenu za nama u poteru? Znaš tu bratiju kada se radi o krađi konja. Kao da odjednom polude...

– Da, ali ipak... Ja mislim da će ipak krenuti u poteru...

– Moguće da će krenuti, ali mrtvac ne može da ispriča kako su konjokradice izgledale, niti kakav je bio čovek koji ga je ubio. Osim toga, ništa neće saznati pre večeri, a do tada ćemo već biti daleko...

U međuvremenu su prišli starom kauboju na oko stotinu jardi.

Patrik Džerson je stajao leđima naslonjen na stub ograde i mirno ih posmatrao odbijajući dimove.

Što se razbojnika tiče, oni su nastavili svoj razgovor. Naime, Džefri se prisetio.

– A šta je sa onim gradskim kicošem koga smo ostavili u vagonu? Šta će biti sa njim? On može da kaže mnogo toga i da im lični opis. Prokletstvo! Trebalo je da ga sredim!

– Ne, ne... mislim da bi to bila greška.

– Kako? Pa zar nismo uvek pazili da ne ostavimo žive svedoke koji bi nam mogli naškoditi?

Mladi Bili se nasmeši.

– Džefri, jači si od mene, ali nisi i pametniji. Kada se voz vrati nazad, šta će naći na pruzi? Jednog kicoša sumnjivog izgleda, dva leša i prazan kovčeg. Šta misliš da će se onda desiti?

– Pojuriće u poteru za nama.

– Ne, ni govora. Najpre će pomisliti da je pljačku izveo kicoš i da je priču o dvoje putnika izmislio kako bi zavarao trag. Pritegnuće kicoša da prizna delo i tek kasnije će uzeti u obzir sve činjenice.

Džefri zadovoljno zviznu kroz zube.

– Shvatio sam, burazeru. Dok oni budu otkrili u čemu je stvar, mi ćemo sa plenom već biti u Meksiku.

– Ako uopšte i pokušaju da odgonetnu u čemu je stvar. Možda će obesiti onog momka u crnom, a nas ostaviti na miru.

U međuvremenu su stigli do ograde i stali pred Patrika Džersona koji nije ništa slutio. Čak i se dobroćudno osmehnuo i oslovio ih.

– Gde ste izgubili svoje konje?

– Imaš pravo da pitaš tri puta, amigo – odvrati Bili podsmešljivo. A onda je promenio ton želeći da od starog još nešto sazna.

– Koliko ima do tvog ranča, kauboju?

Ovaj se namršti.

– A zašto pitaš?

– Hteli bismo da kupimo konje.

– Naš ranč ne prodaje konje. Uzalud biste išli.

– Svejedno bismo hteli da pokušamo. Da li je ranč daleko?

Čovek pokaza palcem preko ramena.

– Ako idete peške, tek uveče ćete stići na imanje.

Banditi se zadovoljno pogledaše. Sada su znali da kaubojev leš neće biti pronađen pre sledećeg jutra.

Patrik Džerson je posmatrao ovu dvojicu pitajući se zašto su im bisage tako teške... Međutim, on je bio suviše pošten da bi bilo šta posumnjao.

Tek kada je Bili izvukao kolt iz opasača razrogačio je oči.

– Čemu to? – promucalo je.

– Odmah ćeš saznati, prijatelju. Podigni šape i okreni se.

Kauboju je lagano podigao ruke, ali se nije okrenuo. Lice mu je bilo neverovatno bledo.

– Nećete me valjda...?

– Treba da se okreneš, kravaru. Ako ovde neko postavlja pitanja, onda sam to ja. I zbog toga...

– Ne odugovlači, Bili – prekinuo ga je Džefri i uperio mu kolt u grudi. Odmah zatim pritisnuo je oroz. Za svaki slučaj, uradio je to još jednom.

Kauboju je bio mrtav još pre nego što mu je telo dodirnulo zemlju.

Bilo je to hladnokrvno ubistvo i krv nevinog čoveka natopila je tvrdu prerijsku zemlju.

* * *

Već tri godine Bart Vinsen je nosio šerifsku zvezdu u Santa Feu. Plećat i visok, delovao je dosta snažno i ubedljivo. Imao je odlučne crte lica, crnu kosu i širok ožiljak na levom obrazu koji je govorio o svim opasnostima koje su vrebale čuvara zakona tokom nekoliko proteklih godina.

Kao početna tačka karavana koji su se kretali prema Dodž Sitiju i Kanzasu, Santa Fe je ubio dosta popularan grad. Naime, ovde u Novom Meksiku, krda su gonjena prema severu, a goniči, divlji i surovi momci, stalno su izazivali nered i sukobe. U stvari, bilo je teško izbrojati noći kada šerif nije morao da zalazi u krčme i salune i izbacuje pijane goste. Sa druge strane, oni su u grad donosili ogroman novac i tu ga lakomisleno trošili, ne razmišljajući puno o tome koliko su truda i rada uložili da bi ga zaradili. Jednom rečju, Santa Fe je bio najveći stočarski grad odakle su kretali i gde su stizali svi koji su imali veze sa stokom.

Šerifska kancelarija nalazila se na sredini glavne ulice. Bila je to dugačka drvena građevina sa mnoštvom ćelija, hodnikom i velikom službenom prostorijom za šerifa.

Kada je mašinovođa Fosgejt ušao unutra šerif, je upravo čistio svoj kolt kalibra 45. Njih dvojica su uvek prijateljski sarađivali jer su se znali još od vremena kada je u ove kra-

jeve stigla prava pruga, a prostrana zemlja tek ponegde bila naseljena.

Vudli sede na stolicu koja je stajala sa druge strane pisaćeg stola.

– Ovoga puta je paklena stvar, šerife – kazao je odmah posle pozdrava.

Vinsen je odmah podigao glavu.

– Ah, to ste vi? Šta se dešava?

Fosgejt je još uvek uzdisao.

– Pa... rekoh da se desilo nešto veoma nezgodno.

Šerif ga odmeri.

– Uvek se dešava nešto nezgodno, prijatelju. Dakle?

– Da, ali ovoga puta je zaista pakleno.

– Šta to znači? – uozbiljio se ovaj. Fosgejt podiže ruke.

– Čudna stvar u pitanju, zaista. Nedostaje mi jedan vagon..

Šerif ustade i podboči se.

– Šta to govoriš, čoveče? Vagon...? Ni sam ne znam kako to da shvatam....

– Pa tako... prosto nedostaje. Mora da se otkačio negde između Islete i samog grada.

Bart Vinsen obide sto i u trenutku stade pred vozovođu.

– Da li je u njemu bilo putnika?

– Svakako. Bilo ih je bar troje, možda i više.

– Da vi niste nešto popili, Fosgejte? – upitao je podozrivo.

Vozovođa skoči kao oparen.

– Ja sada nemam vremena za šalu, šerife. Moram da se vratim do voza

i pokušam da pronađem taj neverovatan vagon. Moraš mi pomoći da umirim putnike.

– Znaš i sam da to ne ide. Neka Genan ide po vagon pomoćnom lokomotivom...

Fosgejt ponovo klonu u stolicu. Garavim prstima je izvadio cigaretu iz džepa i nervozno je pripalio.

– Mora da ide. Sada ću da kažem i zbog čega.

Bart Vinen je još uvek smatrao da je mašinovođa pripit. U svom gradu je doživeo najrazličitije stvari, ali da mašinovođa izgubi vagon... toga još nikako nije bilo.

Zato se nakašljao i pogledao u Fosgejta.

– Veoma sam radoznao da čujem priču.

Vudli se saže i šapnu:

– Meni je nagovešteno da se u tom vagonu nalazi zlato namenjeno vojsci.

– Zlato? A gde su onda plavokaputaši?

– U tome i jeste stvar – odvrati mašinovođa sa uzdahom. – Ovoga puta su hteli da izvedu drugačije, neupadljivo, tako da u vozu nije bilo plavokaputaša. Samo su se jedan kapetan i jedan narednik u civilu brinuli za prtljag. Ne znam tačno ni ko su oni bili, ali pretpostavljam da su ostali u otkačenom vagonu.

Vinen ljutito opsova.

– Vraški gadno! – povikao je. – Ako je situacija stvarno takva, biće bolje

da se vratiš sa lokomotivom. I sačekaj ovde dok ne izađem i sakupim nekoliko ljudi. Ko zna, možda imamo posla sa organizovanom bandom.

Rekavši to, šerif je izašao dok je Vudi Fosgejt ostao da čeka. Dragoceno vreme je i dalje odmicalo.

Prošlo je dobrih pola sata pre nego što se šerif vratio. Sa sobom je vodio petoricu građana, odrasle i zrele ljude u koje je imao najviše poverenja.

– Hajdemo, ljudi! Ne smemo da gubimo vreme!

Ali, vreme je već bilo izgubljeno.

* * *

Konj se kupao u znoju dok mu je iz gubice kapala pena. Jahač je bio malo više skupljen i nagnut na vrat umorne životinje.

Bio je to Bili, jedan od pljačkaša zlata iz voza. Pošto su se snabdeli konjima, Džefri i on su se dogovorili da krenu put Meksika. No, uskoro su videli da se na neosedlanim konjima ne može ići na dalek put. Pošto su sedla mogli da kupe samo u gradu, uputili su se u Santa Fe.

Uostalom, svraćanje u grad značilo je samo malo skretanje sa puta prema Meksiku, pa su lopovi odlučili da po sedla ide Bili, a Džefri ga čeka na jednom skrovitom mestu nekoliko milja daleko od naselja. Takođe su se dogovorili da se Bili raspita šta se u gradu priča o napadu na voz.

Ulazeći u predgrađe, Bili je video crni dim lokomotive koji se poput stuba dizao prema sivom nebu. Nije, dakle, stigao kasno. Voz se još nije vratio da pokupi otkačeni vagon i niko nije znao šta se, u stvari, desilo.

Neposredno u blizini železničke stanice nalazio se stari ambar koji niko nije koristio. Lagano se približavajući, Bili zaključi da je to idealno mesto gde bi mogao da ostavi neosedlanog konja. Pažljivo je ušao unutra, sjahao i vezao životinju za neka stara, polomljena kola. Kratko je uzdahnuo, jer je prvi deo zadatka uspešno obavio. Sada je trebalo da nađe nekog majstora i kupi sedlo.

Obazreo se okolo i lagano se uputio ka železničkoj stanici gde je video uznemirenu grupu ljudi na peronu. Naravno, niko ga nije primetio pa se pridružio grupi i, malo po malo, krenuo prema lokomotivi. Još iz daleka primetio je čoveka sa zvezdom, ali je ostao potpuno hladnokrvan. Neki ljudi su vikali, neki su se međusobno prepirali tako da ga niko nije zapazio.

Video je kako se mašinovođa penje na lokomotivu praćen nezadovoljnim povicima. Istina, šerif je pokušao da umiri ljude nagovarajući ih da uđu u staničnu zgradu i sačekaju da se voz vrati.

Nezadovoljstvo ljudi počelo je da ustupa mesto radoznalosti, jer je, bez obzira na sve, gubitak vagona u

vozu kojim su putovali, bio za mnoge jedinstven i neponovljiv doživljaj. Do tog trenutka niko nije znao bilo šta o zlatu i ceo događaj posmatran je sa relativno šaljive strane. Pored onih koji su se ljutili zbog gubitka vremena bilo je i drugih koji su zbijali šale na račun mašinovođe i njegovog pomoćnika.

Iskusni Fosgejt nije obraćao pažnju na ta brbljanja. Bio je zabrinut i zato je zajedno sa Blekom proverio da li je pred polazak sve kako treba.

– U redu? – dobaci šerif upitno.

– U redu je.

– Onda krenite.

Lokomotiva je pustila paru, kočnica je otpuštena i ubrzo se začulo ravnomerno kloparanje. Lokomotiva je krenula uz žagor i dobacivanja prisutnih.

U toj gužvi niko nije primetio ubicu Bila Skidmora koji se šunjaao oko stanične zgrade kao senka. Niko ga nije zapazio...

Jedini čovek koji bi možda mogao da prepozna razbojnika, malopre se popeo u lokomotivu i počeo da ubacuje drva u ložište. Bio je to crnac Blek. Jedino on je video dvojicu lupеža u Isleti, baš u trenutku kada su ulazili u voz. Doduše, on je video muškarca i ženu, ali kada klupko počne da se odmotava svaka informacija biće izuzetno važna i korisna.

Dok je još uvek sedeo na stepeništu vagona. Pripalio je već drugu cigaru i mirno odbijao dimove. Bilo mu je jasno da su u Santa Feu sigurno primetili da im nedostaje jedan vagon i bio je ubeđen da će se vratiti po njega. Zbog čega bi onda išao pešice?

No, sve je trajalo duže nego što je očekivao. Naime, tek posle puna dva sata je u daljini iza brežuljaka ugledao crn stub dima. Odmah zatim osetio je lako treperenje na šinama, polako sišao sa vagona i stao kraj pruge. U tom trenutku zahuktali voz pojavio se iza krivine. Nekoliko sekundi i.... kočnice su zaškripale, a lokomotiva se zaustavila blizu izgubljenog vagona.

Šerif i Fosgejt sišli su sa lokomotive i obazreli se oko sebe. Dok je čuvar zakona krenuo prema Džordžijancu, vozovođa je ostao pored svoje mašine. Zaustavivši se ispred Doka, Vinsen je pogledao preko njegovog ramena kao da očekuje da će videti još nekoga.

Ali, niko se nije pojavio i on odahnu.

– Ko ste vi, mister? – upitao je.

– Ja sam putnik ovog voza, brodolomnik na pruzi, ako bi se tako moglo reći – odvrati Holidej ne skrivajući zlovolju.

– Gde su ostali?

– Ako mislite na četvoricu iz ovog vagona, odmah ću vam reći. Dakle, dvojica su mrtvi, a dvojica u bekstvu.

– Šta? Zar je neko ubijen? – zapita šerif resko i sumnjičavo odmeri Džordžijanca.

– Da, ubijena su dva putnika. A ako vas interesuje razlog, mogu vam reći da je u pitanju pljačka.

– Pljačka kažete? A šta je opljačkano?

– Zlato, šerife, zlato, mada vam to može izgledati čudno, jer nije uobičajeno da ljudi nose toliko zlato sa sobom.

– I ko ih je opljačkao?

– Rekao sam već; dvojica putnika koji su odmah posle toga pobjegli. Jedan od njih bio je obučen kao žena.

Za to vreme pridružio im se i mašinovođa koji je stao na otprilike korak iza šerifa. Čuvar zakona se okrenuo i kratko klimnuo glavom, a Fosgejt je glasno uzdahnuo. Naime, ličio je na čoveka čije su se sumnje potvrdile i kome je sada sve jasno.

– Dvojica putnika od kojih je jedan obučen kao žena opljačkali su zlato, ubili dvojicu ljudi i pobjegli – ponovio je šerif Holidejeve reči. – Kažete da se baš tako desilo?

– Naravno – odvrati Džordžijanac sa dosadom.

Ne ispuštajući Doka iz vida, šerif se okrete prema dvojici pomoćnika koji su upravo izašli iz voza.

– Hajde, momci, pogledajte kako stoje stvari u vagonu!

Ljudi su se ćutke popeli i ušli unutra. Posle svega nekoliko trenutaka vratili su se bledih lica.

– U vagonu leže dva mrtvaca pored kojih je jedan prazan kovčeg – dobaci jedan od njih uzbuđeno.

– To sam vam i ja rekao – prokomentarisao mirno Dok.

Vinsen se namršti i ljutito odmeri Džordžijanca.

– A imate li nekog svedoka koji bi mogao da potvrdi da su se stvari baš tako odigrale?

– Do vraga, kakvo je to glupo pitanje? – ljutnu se ovaj. – Pa rekao sam vam da nas je bilo svega petorica! Pljačkaši su pobjegli, a i da nisu, sigurno ne bi svedočili protiv samih sebe!

– To ste dobro rekli... – promrmljao je Vinsen. – Niko ne svedoči protiv samog sebe i zato je... zato su stvari utoliko gore po vas – dodao je u munjevito izvukao revolver i upeorio ga Holideju u grudi.

Dok je u nedoumoci pogledao u čuvara zakona, ali je sačuvao prisustvo duha.

– Ne bi naškodilo da mi objasnite šta ovo treba da znači.

Bart Vinsen se kruto nasmejao.

– Ne izigravajte nevinašce i dignite ruke uvis.

Holidej je poslušao, jer mu ništa drugo nije preostalo. I to drugi put toga dana!

– Eto, digao sam ruke, a sada bi mogli da mi objasnite – procedio je ljutito.

– Mislim da je to svakome jasno, ali kada baš tražite objasniću vam, mister. Dakle, ako se desi da neko bude opljačkan i ubijen, onda je prvi osumnjičeni onaj koji se nađe na mestu zločina... a to ste vi!

Holidej ga zaprepašćeno odmeri. Tek sada mu je bilo jasno na šta šerif cilja. Osetio je izvesnu nelagodnost, ali mu je glas još uvek zvučao ravnodušno.

– Pa rekao sam da su to učinila dvojica koji su pobjegli!

– Da, to je samo vaša priča – odbrusi čuvar zakona, ne bez zloradošti u glasu. – Fosgejte – dobaci on mašinovođi – sećaš li se da je u vagonu bilo još putnika?

Ovaj se uzvrpoljio.

– Stvarno ne znam... Znam samo da su na početnoj stanici ušla dva muškarca sa kovčegom, a posle i ovaj džentlmen – dodao je pokazujući glavom na Doka. – Ne sećam se da sam video još nekoga, ali... možda su ljudi ušli, a ja ih nisam primetio. Znaite, šerife, moj posao je lokomotiva, a ne briga o putnicima.

Bart Vinsen nabra obrve.

– Dobro, pre nego što odemo odavde pretražićemo okolinu – dodao je, a onda naredio ljudima da pažljivo pogledaju sa leve i desne strane.

– Ako je neko od putnika izvršio pljačku logično je da je imao poma-

gača koji ih je tu negde čekao sa konjima. Dobro, videćemo da li ima nekih tragova. Budite pažljivi, ljudi! – napomenuo je, a zatim naredio jednom od petorice pomoćnika da ga razoruža.

Holidej je u futroli imao revolver ubijenog oficira, konjički kolt duge cevi koji je našao pored pruge jer su ga razbojnici izbacili kroz prozor. Čutke je pustio da mu oduzmu oružje, zabrinuto se zapitavši kako će se ova stvar završiti.

Nepunih pola sata kasnije četvorica pomoćnika su se vratila ne našavši nikakav trag. Tragovi stopala nisu se mogli videti na tvrdom tlu, a tragova konja nije bilo.

Saslušavši izveštaj, Vinsen značajno pogleda Holideja.

– Sve mi se čini da vam se loše piše, čoveče. Za ubistvo i krađu vojničkih plata ide se na vešala.

Holidej se trudio da ostane hladnokrvan, mada je osećao kako ga obuzima duboka strepnja. Bilo mu je jasno da ga šerif smatra ubicom vojnika u civilu, jer nije imao nikakve druge pokazatelje. Osim toga, iz iskustva je znao da je izuzetno teško osloboditi se sumnje kada se jednom uvreži u ljudskoj svesti. A u ovom slučaju sve činjenice išle su u prilog sumnji da u svemu što se dogodilo njegove ruke nisu čiste. Ipak, pokušao je da učini bar nešto za sebe.

– Iako me teško sumnjičite, znajte da sa zločinom nemam nikakve veze.

Zločinci su pobjegli i ukoliko što pre ne pretražite širu okolinu, biće van vašeg domašaja. To će onda biti vaša krivica.

Bart Vinsen ga je čutke saslušao. Onda je preleteo pogledom po svojim ljudima i sa prizvukom podsmeha rekao.

– Zar ne mislite da je ovo odlično smišljeno? No, nedostaje još samo nešto, a to je uverljivost! Mister – dodao je okrećući se prema Doku – zar ne uvidate da takva lakrdija neće proći?

Holidejevo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Ja uviđam samo jednu stvar, šerife – odvratio je gledajući ga pravo u oči.

– A to je?

– Da su nas obojicu lepo nasamarili.

U razgovor se umešao Fusgejt.

– Možda biste to mogli da razrešite i kasnije? Ja stvarno moram nazad!

Bart Vinsen mu nije odgovorio. U ušima mu je još uvek odzvanjala Džordžijančeva poslednja rečenica.

– Šta to treba da znači? Nasamarili nas?

– Da, upravo tako. Bojim se samo da to ne uvidite suviše kasno.

Ledenoplave, neprijatne oči ovog stranca izazvale su kod svih prisutnih neku vrstu podozrenja. Govorio je oštro i sa primesom ogorčenja što se nikome nije dopalo.

Bart Vinsen izusti jedno nerazgovetno «hmm..»

– Vi za to ne brinite. Nego, recite mi kako se uopšte zovete, mister?

– Holidej.

Nekoliko trenutaka vladao je tajac, prekidan zviždanjem lokomotive.

Očima punim neverice Bart Vinsen je posmatrao čoveka u crnom.

– Rekli ste Holidej?

– Da, to sam rekao! – odvratio je Džordžijanac ljutito.

Naravno, znao je šta sada sledi, jer je tako nešto često doživljavao. Znao je napamet izraze lica onih koji su čuli njegovo ime. Sve mu je to bilo toliko dosadno i mrsko da je više puta pomišljao kako bi bilo bolje da se predstavlja drugačije. Međutim, i sam je znao da ta odluka ne bi bila naročito efikasna jer su ga ljudi na Zapadu prepoznavali po izgledu, po koltovima koji je nosio ili pak po veštini igranja pokera.

I zaista, dejstvo koje je imalo njegovo ime ni ovoga puta nije izostalo. U stvari, prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je šerif Vinen promrsio:

– Holidej? Dok Holidej?

Džordžijančev odgovor bio je suv i hladan.

– Da, Dok Holidej.

Šerif je pokušao da se sredi mada su mu se po glavi vrzmale različite misli. Jedna od onih zbog koje je bio zadovoljan bila je činjenica koju je odmah uočio. Naime, slavni revolveraš nije kod sebe imao svoje čuveno oružje.

Ostali ljudi su se nesvesno povukli korak nazad i još uvek piljili u Džordžijanca.

Bart Vinsen se povratio od prvog iznenađenja.

– Znači, sada ste se prihvatili novog posla, Dok? Poker više ne donosi dovoljno?

Holidej proguta knedlu. Imao je neprijatan osećaj da mu neka nevidljiva ruka steže grlo. Prokletstvo, zar nikada ne može da bude drugačije? Zar stvari svaki put moraju da idu ovim tokom?

U trenu je osetio kako ga je obuzeo umor. To nije bio fizički umor kao posledica preterane aktivnosti, već psihički umor, neka vrsta očajničke rezignacije koja je dolazila iz dubine njegovog bića.

I sada, kao i toliko puta ranije, ozbiljno se zapitao zašto se sudbina tako poigrava sa njim? Nekoliko časova ranije je mogao izgubiti život, jer je bio pred uperenim revolverom bezobzirnog ubice. Zar je tada ostao u životu samo zato da, iako nevin, bude ozbiljno optužen za pljačku i strašan zločin?

Mučnina mu je otrovala utrobu. Niko od ovih ljudi nije mogao ni da nasluti kako se oseća. Svi su ga posmatrali sa nepoverenjem, podozrivo i oprezno, kao što se posmatra divlja zver koju od čoveka ne deli bezbedno rastojanje. Međutim, ta divlja zver nije imala svoje ubojite očnjake, odnosno, Dok Holidej nije posedovao svoj revolver.

I zato su, videći ga nenaoružanog i bespomoćnog, ljudi postajali hrabri. Smatrali su da je njihova lična zasluga što se Džordžijanac nalazi pred njima i to bez oružja.

Vud Linus je prišao šerifu i pokazao glavom na Holideja.

– Zbog čega se toliko natežemo? Znam dovoljno ljudi koji su zbog ove optužbe bili obešeni na prvu granu.

Holidejevo lice uopšte se nije promenilo. Stajao je okružen ljudima i izgledao kao da je gluv.

– U Santa Feu nema linčovanja – dobacio je šerif otegnuto. Hajde, zakačite vagon i krećemo! Vraćamo se u grad! – dodao je, a onda se obratio građanima koje je poveo kao svoje pomoćnike. – Vi ostanite i tražite zlato! Potrudite se da ga pronađete! Poslaću vam nekoga sa konjima da bi mogli da se vratite u grad!

Ljudi su poslušno klimnuli glavom i odmah krenuli u potragu.

Naravno, ništa nisu našli. Što se tiče bandita, oni su već odavno bili u planinama, daleko na zapadu. Na leđima ukradenih konja ležale su kožne bisage natovarene dragocenim teretom.

Kada se voz najzad vratio u grad, sunce se već bližilo zapadu. Iako zlatasto – rumeni, njegovi zraci su ipak bili bez topline.

* * *

Crni ložać je sišao sa lokomotiva i pošao prema staničnoj zgradi. Tamo

se već okupila povećá grupa građana. Naime, po Santa Feu se uveliko pričalo o vozu i izgubljenom vagonu. Na ovu priču su se nastavile glasine o prepadu i ubistvu koje su se proširile gradom kao prerijski požar.

Pored toga, mrtva tela kapetana Kantrela i njegovog narednika ležala su na niskim tovarnim kolicima ispred stanične zgrade i opominjala ljude na ozbiljnost.

Simpatični ložać nije mogao da se pohvali velikom pameću, ali mu je, kao neku vrstu nadoknade za taj nedostatak, priroda podarila izvanrednu moć zapažanja. Uz to je imao i smisao za igru. Oba ta dara on je obilato koristio da bi bar donekle razbio trenutke dosade svojstvene njegovom zanimanju ispunjenom teškim i napornim radom.

Vežan za svoje mesto pored vatrišta lokomotive koju nije smeo da napušta, Blek je skraćivao vreme svim i svačim, dok na kraju nije otkrio igru koja ga je izvanredno zabavljala: brojao je putnike koji su izlazili ili ulazili u vagone i vremenom se toliko «usavršio» da je u svakom trenutku mogao tačno da navede u kom vagonu ima koliko putnika. No, ta igra koja ga je obično zabavljala sada mu je zadavala glavobolju.

Mada se nalazio na lokomotivi, Blek je dobro čuo šta je Džordžijanac rekao, pokušavajući da se seti ko se u toku puta ukrcao i iskrcao iz trećeg vagona. Ipak, potrajalo je prilično

dok je utvrdio da nedostaju dva putnika koji su se ukricali u Isleti, gradu na obali velike Rio Grande. Da, da... nedostajali su jedan muškarac i jedna žena! Tačno se sećao činjenice da je par ušao u poslednji vagon i da je žena hodala previše krupnim koracima. Prema tome, onaj džentlmen, Dok Holidej, govorio je pravu istinu.

Kao i svaki pošten građanin, dobronamerni ložač je smatrao svojom dužnošću da o svemu ovome obavesti šerifa.

Ali, uzbuđena masa nije dozvolila crncu da dođe do reči. Šerif Vinsen, koji je imao dosta problema da umiri okupljene građane, grubo ga je oterao. Razočaran, uvukao je glavu u ramena i kao pokisao pas vratio se na lokomotivu. Tu mu je bilo najbolje. Jer baš taj bućan, garav i vreo «gvozdeni konj» bio je njegov zavičaj, njegov najbolji prijatelj. Poznavao je mašinu i odmah mogao da prepozna čak i najmanji kvar. Bio je srećan kada je bacajući varnice jurila kroz noć, a on držao glavu isturenu napolje puštajući da ga miluje vetar i mrsi mu gustu kovrdžavu kosu. Tada je naglas pevao stare pesme svojih predaka, crnih robova sa ogromnih plantaža na jugu. To su mu bili najlepší i najsrećniji trenuci u životu.

Dok se razočarani Blek vraćao prema lokomotivi, situacija ispred stanične zgrade postajala je sve više zategnuta. Naslonjen na drveni zid,

Holidej je stajao iza šerifovih leđa i bio u velikoj opasnosti.

– Sklanjajte se, šerife! – vikao je neko iz gomile. – Nećete nas sprečiti da mu odmah presudimo i obesimo ga na prvo drvo!

Kockar nije sumnjao u to da šerif želi da ga zaštiti. No, bilo je jasno da ni on neće moći dugo da se odupire. Jer, okruživali su ih uzbuđeni i ogorčeni ljudi surovih lica, ljudi željni uzbuđenja. Naime, većina od njih bili su goniči koji su svratili u grad na po jedan dan i nije ih bilo briga ni za kakvu pravdu. U pitanju je bilo uzbuđenje i onaj čudni zanos koji ih obuzme kada ispred sebe ugledaju obešenog čoveka.

Bart Vinsen podiže obe ruke.

– Urazumite se, ljudi! – povikao je, ali njegov uzvik nije mogao da nadjača gomilu. Pored toga, ljudi su im se sve više približavali tako da je obruč oko njega i šerifa postajao sve manji i manji.

Jedan krivonogi kauboj istupio je napred. Jednom je u Koloradu igrao poker sa Dokom i izgubio. I evo, sada mu se pružila prilika da mu se na jeftin način osveti.

– Bilo bi bolje da nam se sklonite s puta, šerife! – povikao je preteći.

Ovaj se ljutito obrecnu.

– Zaveži, kauboju i gubi se! Ti sa ovim nemaš baš ništa! Zato idi u salun i napi se kao i obično!

No, ovaj samo lukavo zažmiri.

– Mogu ti reći da se grdno varaš, šerife. Hoću da raščistim račune sa tom protuvom koja se krije iza svojih leđa. On mi je u Koloradu uzeo na kartama celu platu i siguran sam da nije igrao pošteno.

– Nisi imao sreće, kauboju – presekao ga je Vinsen. Oh, bože, pomislio je ljutito, samo mi je ovaj gonič kra-va nedostajao! Svojim podbadanjem unosio je još veći nemir među okupljene ljude.

No, krivonogi se nije dao zbuniti niti ga je šerifova strogost uplašila. Okrenuo se prema okupljenim ljudima i nastavio.

– Ja dobro poznajem ovog Holideja, gospodo. On ima na savesti tolike hrabre goniče. Mnogima je svojim trikovima uzeo iz džepa teško zarađeni novac.

Naravno, optužbe su postigle svoj cilj. Svi su zagalamili i počeli da viču.

– Tako je, tako je! Sklanjajte šerifa sa puta!

– Dajte nam konopac!

– Neka ubica visi!

Gomila je počela da se tiska tako da je Bert Vinsen morao da uzmakne.

Sada je gotovo, pomislio je. Neću moći više da ih zadržavam... To ću, izgleda, platiti svojom zvezdom...

Ipak, rešio je da se ne predaje. Od trenutka kada je on postao šerif u gradu nije bilo nijednog linčovanja

niti se desilo nešto protivno zakonskoj proceduri.

– Nazad!– povikao je što je oštrije mogao.

Dok je bio strahovito napet, mada se to po izrazu njegovog lica nije moglo primetiti. Bio je miran i nepomičan kao i uvek u takvim prilikama, ali je pažljivo motrio na sve što se oko njega događalo. Procenio je da je samo pitanje minuta kada će gomila savladati šerifa i uzeti zakon u svoje ruke.

Pošto je situacija pretila da se pretvori u eksploziju, rešio je da pruži otpor. Neka ovi ljudi vide šta znači tako se okomiti na svog šerifa! Videće oni ko je Dok Holidej!

U metežu koji se nastao on je munjevito ispružio ruku i već u sledećem trenutku držao je revolver šerifa Vinena. U jednom jedinom trenu koji je bio gotovo nevidljiv za oko, izvukao je čuvaru zakona oružje iz futrole. Prvi koji je to primetio bio je krivonogi kauboj koji je malopre huškao ljude na njega.

Istoga momenta kada se oružje našlo u Dokovoj ruci, crvenkasti plamićak suknuo je iz cevi i metak je zakačio krivonogom vrh čizme. Kauboj je uplašeno kriknuo i poskočio unazad, ali Holidej mu nije dao vremena da se pribere, već se u sledećem trenu našao pored njega i sekundu–dve kasnije držao i drugi kolt. Sada je u rukama imao oružje sa još jedanaest

metaka, a za strelca kao što je to bio Holidej to je bila velika stvar.

Naime, jedanaest metaka značilo je jedanaest pogodaka, jedanaest izgubljenih života i isto toliko novih humki na gradskom groblju.

To su dobro znali svi koji su stajali oko njega, sada mirno i ćutke zureći u revolverске cevi.

– Dole oružje! – povikao je resko. – Ko ne poslušā dobiće metak u glavu, a kao što znate, ovde ih ima jedanaest! Dakle, da vidim tih jedanaest najhrabrijih!

Međutim, niko nije odgovorio niti se usprotivio. Prvo su poslušali oni što su bili najbučniji, a zatim i ostali koji su stajali nešto dalje. Bilo je neshvatljivo kakvu moć je imalo oružje u rukama ovoga čoveka koji je na Zapadu već postao legenda.

Tišinu koja je vladala narušavao je samo mukli tresak oružja o zemlju.

Lica okupljenih ljudi bila su u isto vreme iznenađena, uplašena i ljutita.

Šerif nije bio u stanju da izusti ni reč. Naime, on nije znao da se raduje ovakvoj promeni situacije ili da se zbog nje ljuti. U svakom slučaju, nije mu odgovaralo što je izgubio ugled među građanima. Njegov zarobljenik, nenaoružan čovek, uspeo je da se domogne oružja i sve ih drži u šahu.

Međutim, time za Holideja nije bila otklonjena svaka opasnost.

– A sada se povucite, prijatelji! – čuo se hladnokrvni, rezak glas. – Ako u naredna dva minuta vaša lica još budem video pred sobom, upoznaćete me!

Ljudi su počeli da se razilaze; neki žurno, a neki nevoljno, nogu pred nogu. Ipak, svi su poslušali naređenje. Ostali su samo šerif, Fosgejt i železničar Genon.

– Pobrinite sa da se moj konj izvede iz vagona – dobacio je Dok mašinovođi.

– U redu – promrsi ovaj kroz zube. – Ništa drugo mi ne preostaje – dođao je, a onda se okrenuo prema lokomotivi i povikao: – Hej, Blek, izvedi ždrepcā iz furgona!

Genon je prišao vozu i pomogao crncu pri istovaru.

– Nećete stići daleko, Holideje! – dobacio je šerif besno.

– To i ne nameravam – odvrati mu Džordžijanac mirno.

Sada se i čuvar zakona iznenadio.

– Kako to da razumem?

– Vrlo jednostavno. Hoću konačno da vam izbijem iz glave tu ludu ideju da sam nekoga ubio i opljačkao – odvratio i pritom pokazao na mrtve oficire koji su još uvek ležali na kolicima.

Bart Vinsen odlučno odmahnu glavom.

– Priču o toj dvojici razbojnika niko neće prihvatiti.

U tom trenutku ložāč je doveo Miga koji je veselo zarzao osetivši

blizinu gospodara. Blek se zatim nakašljao, bacio uplašeni pogled na šerifa, a onda molećivo pogledao svoga gazdu.

– U Isleti su se dva putnika ukrcala u poslednji vagon – kazao je tiho.

– Šta kažeš? Dva putnika? – ponovio je Vinen zainteresovano.

– Da, gospodine – odvratio je nešto glasnije. – Jedan čovek i jedna žena.

Šerif je opustio vilicu, sa uzdahom odmerio Holideja, a onda se opet zablenuo u crnog ložača.

– Otkuda to znaš? – jedva je izustio.

– Video sam ih kada su ušli.

– Da li si siguran?

Crnac počeo da koluta očima, uplašen da se nešto može iskomplikovati na njegovu štetu. Ali, tada se umešao Fosgejt.

– Ako Bleki kaže, onda je to sigurno tačno. Nepogrešivo pamti putnike...

– I gde su ti... koje si video? – dobaci šerif, sada već na ivici nerava.

– Nema ih. Nisu se iskricali u Santa Feu.

– Zar? I šta to znači? – prodera se čovek sa zvezdom.

– To znači – odvratio je Fosgejt umesto ložača – da su se ti putnici iskricali između Islete i Santa Fea. A pošto na toj relaciji voz nigde ne staje, to znači da se ovo dvoje iskrcalo na otvorenoj pruzi.... kao što kaže gospodin Holidej.

Njegove reči odjeknule su poput udara groma.

Mada je spustio oružje, izraz Džordžijančevog lica se nije nimalo promenio.

– Zašto to nisi odmah rekao? – obrecnu se Vinsen na crnca.

– Pa ja.... – branio se nesrećnik – ja sam hteo, a vi ste me oterali.

– U tom slučaju si trebao meni da kažeš, Bleki – dobaci Fosgejt.

– U stvari... toga sam se maločas setio...

Šerif huknu, zabaci šešir i počeo da se češka po potiljku.

Sada je video da je napravio ogromnu grešku. Crnac je potvrdio Holidejevu izjavu, a besni građani gotovo da su ga obesili. Zato se lagano okrenuo prema čuvenom revolverašu i upitao pomirljivim, možda čak pokornim glasom.

– Kako su ti ljudi izgledali?

Dok je odvratio bez razmišljanja.

– Jedan viši i krupniji, star oko trideset i pet godina dok je drugi niži i mršaviji, star oko trideset... Mlađi je imao slabu bradu tako da se mogao prerušiti u ženu. Obojica imaju žućkaste oči i široko lice i na određen način liče. Možda su u pitanju rođaci ili....

– Braća Skidmor! – povika šerif odlučno. – Imam još uvek njihove poternice i znam napamet ta lupeška lica. Da, da, nema sumnje da su u pitanju Džefri i Bili Skidmor!

– Tačno, šerife. Baš tim imenima su oslovljavali jedan drugog.

– Imali ste sreće da vas nisu ubili – dobaci čuvar zakona Holideju.

Dok se nasmešio i ćutke mu pružio revolver.

– Mislim da mi više neće biti potreban.

Ovaj prihvati svoje oružje oborena pogleda, a onda se nasmeja.

– Ovako se u celom svom životu nisam osramotio – uspeo je da promrmlja vraćajući oružje u futrolu. – Ne preostaje mi ništa drugo nego da po gradu izlepim plakate u kojima će biti navedeno da vi to niste učinili.

Dok se suvo nasmeši.

– Vi preterano brzo menjate mišljenje – kazao je, dao novac Bleku i prihvatio svoga konja. – Hvala ti, prijatelju, za sedlo, za konja i za poštenu pomoć.

Crnac ponosno zabaci glavu. Retko mu se dešavalo da ga neko tako otvoreno pohvali. Tek kasnije, kada je voz napustio Santa Fe, setio se novca koji je stavio u džep. Brzo ga je izuvukao i razrogačio oči od iznenađenja. Bila je to novčanica od dvadeset dolara, iznos koji je odgovarao njegovoj dvomesečnoj plati. Bio je srećniji nego ikada i sa radošću u srcu pomislio na neobičnog revolveraša. Od tada je uvek, naročito u vreme punog meseca, mislio na čuvenog strelca sanjajući da će ga bar još koji put sresti.

Za to vreme Dok je čvrsto zategao kolan. Bio je sam sa šerifom pošto su se Fosgejt i Genon povukli u staničnu zgradu da jave zbog čega će voz zakasniti.

– Idem sa vama u grad, Dok – rekao je Vinsen. – Bolje da ljudima sve objasnim.

– Nemojte se truditi – odvratio je ovaj. – Jašem dalje.

– Zar niste hteli da ostanete u Santa Feu?

Slavni kockar se osmehnu mada mu se učinilo da je u šerifovom pitanju osetio olakšanje.

– Ne znam šta bi me zadržalo u vašem gostoljubivom gradu, šerife – odvratio je podrugljivo.

Zatim je rukom dodirnuo praznu futrolu. Inače, kolt krivonogog kauboja još mu je bio za opasačem.

– Pravo da vam kažem, imam nešto protiv ljudi koji mi krađu oružje, mister. Idem da ga uzmem nazad.

– Vi biste, dakle, hteli u poteru za onom dvojicom lupeža, Dok?

Holidej potvrdno klimnu glavom.

Bart Vinsen je izvadio pribor za pušenje iz džepa i zavio cigaretu. Tek kada je povukao nekoliko dimova, nastavio je:

– Ja ću sa nekolicinom ljudi krenuti za razbojnicima.

– To je trebalo da učinite mnogo ranije.

Na šerifovom licu ukazao se kiseo osmeh.

– Znam... Nego... da li biste možda hteli da jašete sa nama?

Dok odmahnu glavom.

– Ne, jahaću sam.

– U redu. Naravno da možete činiti šta vam je volja, samo... put nam je isti. Zašto biste jahali sami?

Ne menjajući izraz lica, Holidej odvrati:

– Čovek jaše ili sam ili sa prijateljima. A ne bih rekao da ljude koji su maločas hteli da me linčuju mogu da nazovem svojim prijateljima... Dakle, zaključite sami!

To je bio sve što je rekao, a onda se okrenuo i odvezao vođice konja.

Šerif je spustio glavu. Hteo to ili ne, morao je da proguta gorak zalogaj jer je strahovito pogrešio. Ipak, još jednom je zapitao:

– Ako budete našli onu dvojicu, šta ćete uraditi sa njima i sa zlatom?

Holidej je odmerio čuvara zakona od glave do pete. U njegovim ledenoplavim očima videla se poruga.

– Obojicu ću predati prvom šerifu isto kao i zlato. Šta ste mislili, šta bih drugo mogao da uradim?

Rekavši to, poveo je konja prema prvom prenoćištu. Bilo je kasno da se sada pođe na put. Osim toga, želeo je dobro da se odmori. Sutra rano krenuće u potragu za ubicama.

* * *

Kada je Dok Holidej napustio Santa Fe i zašao u preriju na tamnoplavom

nebu još su svetlucale retke blede zvezde nalik na sitne srebrne tačke. Iako su prvi znaci zore na istoku za beleli tanku liniju horizonta, vidljivost je još uvek bila slaba. Sada mu to nije bilo važno, jer je znao gde ide i nije morao da se zamara i gubi vreme u pronalaženju tragova. Cilj mu je bio mesto na pruzi gde su napadači napustili voz. Iako su šerifovi pomoćnici pretražili to mesto, Dok je pretpostavljao da je nešto ostalo nezapaženo s obzirom da se radilo o običnim građanima koji u tome nemaju iskustva.

Uostalom, sama logika je nalagala da se počne sa mesta zločina. Razbojnici nisu mogli odleteti i morali su ostaviti neki trag. Pošto nisu imali konje, treći saučesnik ih je sigurno čekao u blizini. No, kako nigde u okolini nisu uočeni tragovi tri jahača, moglo se zaključiti da je u planu braće Skidmor nastao neki poremećaj i da su, izvršivši prepad, morali da se snalaze kako znaju i umeju. Ako su hteli brzo da stignu do planina i tamo nestanu, morali su da se dočepaju konja. A to su mogli samo na nekom obližnjem ranču ili farmi.

U toku jučerašnjeg popodneva, dok je sam sedeo na stapenicama vagona i čekao, dobro je razgledao okolinu i utvrdio da u blizini nema ni rančanih farme. Prema tome, razbojnici su neko vreme morali da pešače i rešenje svog problema prepuste sreći.

No, Dok nije morao dugo da čeka na odgovor. Kada se našao na mestu napada pažljivo ga je razgledao i krenuo dalje. Posle neki petnaestak minuta, baš kada je izbio na prvo uzvišenje, ugledao je u obližnjoj udoljici laka kola. Stvar mu se odmah učinila sumnjivom – otkuda napuštena i prazna kola tako daleko od svakog naselja? Konj nije bio u blizini jer bi se, u suprotnom, verni Mig već oglasio svojim rzanjem.

Lagano je obišao kola, a onda zastao u mestu kao ukopan. Bilo je već sasvim vidno tako da je mogao dobro da osmotri sve oko sebe. Ono što je ugledao nagovestilo je da su braća Skidmor učinili još jedan zločin. Naime, na nekoliko koraka dalje visoka trava je plegla i na njoj je ležalo nepomično ljudsko telo.

Bio je to Patrik Džerson koji je ležao ukočenih očiju upravljenih u beskrajno nebo nad prerijom. Iako je video da je čovek mrtav, Dok se ipak sagnuo i za svaki slučaj mu opipao puls. Uverivši se da mu srce ne kuca, polako mu je zatvorio oči, a onda se osvrnuo oko sebe da razgleda mesto zločina. Po onome što je mogao da primeti, Dok je zaključio da je ubijeni sigurno neki kauboj, jer je u kolima našao kotur bodljikave žice, drvene stubove i alat za popravku. Verovatno kauboj sa obližnjeg ranča koji je radio kada su naišla braća Skidmor...

Dok se za trenutak zamislio i u sebi rekonstruisao događaj: Džefri i Bili Skidmor su naišli na kauboja, ubili ga, uzeli konje i odmaglili.

Ali gde je ranč? Gde su ostali momci? Gde je imanje kome je ovaj čovek pripadao? Nije bilo teško pratiti trag kola kojim se ubijeni dovezao, ali šta bi mu to koristilo? Njegov cilj je bio da nađe razbojнике i pljačkaše. Sa ubijenim čovekom nije imao nikakve veze, a ipak...

Iako je poslednjih meseci zaključio da se u nekim situacijama koje ga se direktno ne tiču drži po strani, ipak... Kako da ostavi mrtvog čoveka nasred pašnjaka? Ne, nije mogao da ostane ovde, morao je da ga odnese do njegovih kolega i drugova. To je bio red, nešto osnovno što je čovek, bez obzira kako se zove, dugovao drugom ljudskom biću.

Zapalio je cigaru i neko vreme nepomično sedeo i zamišljeno odbijao dimove.

Nešto kasnije, iza horizonta je izronilo bleštavo sunce i sve okupalo svojim raskošnim sjajem. Zatim je toplota počela da osvaja hladovite uglove dolina i šuma terejući iz njih upornu noćnu hladnoću. Priroda je počela da se budi, a negde u brdima začuo se urlik pume. Dok se prenuo pomislivši na to kako životinje ubijaju samo kada su gladne za razliku od ljudi koji ubijaju iz obesti ili jednostavno zato što hoće da uzmu nešto što im ne pripada. Pa zar dvojica

bandita nisu ubili vojnike zbog zlata, a onda lišili života i ovog čoveka samo da bi mu uzeli konje?

Jutro je već bilo poodmaklo kada je natovario leš na konja i pojahao. Nije znao koliko je ranč daleko i to zadržavanje mu sada nije odgovaralo. No, obziri su mu nalagali da odnese leš tamo gde će biti pristojno sahranjen. Zatim će se vratiti da nastavi poteru.

Nadao se da braća Skidmor za to vreme neće steći suviše veliku prednost.

* * *

Dvorište ranča nalazilo se na obali reke Tarane. U centru velikog prostora ograđenom jakim ogradom nalazila se raskošna kuća od kamena, a malo dalje su bile zgrade za kaubojе i štale izgrađene od najboljeg materijala.

Vlasnik ovog velikog imanja zvao se Mek Traben. Bio je to snažan, krupan čovek svetlih, živahnih očiju i ogromnih šaka ogrubelih od napor-nog rada. Bio je strog, ali pravičan i zato su ga kauboji cenili. Naime, kod njega se uvek puno radilo i ljudi su za taj rad bili odlično plaćeni. Tako su kauboji ostajali na ranču godina-ma i sve je funkcionisalo kao velika porodica. I upravo najstariji od njih bio je ubijeni Patrik Džerson. Nekada davno došao je sa Trabenom i pomagao mu da podigne imanje. Pro-

lazile su decenije zajedničkog života i rada, a kauboj i rančer postali su pravi prijatelji.

Mek Traben se još prethodne večeri čudio što se Džerson ne vraća. No, nije bio uznemiren pošto se dešavalo da ljudi koji izađu da poprave ogradu prespavaju napolju kako bi sutradan završili posao.

Sunce je kao narandžasto žuta lopta već klonulo ka zapadu kada je Mek Traben ugledao jahača koji se približavao sa brežuljaka. Snažan ždrebac nosio je konjanika, ali i još nešto ispred jahača. Rančer je bio u sedlu pošto je želo da izjaše i obiđe stoku. No, sada je zastao i sačekao da konjanik uđe u dvorište. Još uvek nije primećivao šta bi moglo biti prebačeno preko konjskih leđa. U stvari, pogled mu je bio prikovan za čudnog stranca koji je sedeo prav kao strela i u elegantnom crnom odelu i beloј košulji ličio na lekara ili sudiju.

Dok Holidej je zategao uzde i zaustavio konja ispred samog Trabena.

– Da li ste vi ovde gazda? – upitao je posle ućtivog pozdrava.

– Da – odvrati ovaj kratko.

Džordžijanac pokaza rukom na leš ispred sebe.

– Onda sigurno poznajete ovog čoveka?

Rančer je zakoračio prema konjaniku i odmah prepoznao kauboja, svog starog prijatelja. Trgao se i za tren pokrio lice rukama. Onda se na-

gnuo, pružio ruku da dohvati Džersona i počeo da ga drmusa.

– Pet, otvaraj oči! Pet!

– On više ne može da otvori oči, mister – dobaci Holidej tiho.

Mek Traben podiže glavu i pogleda stranca. U očima mu se mogla videti duboka tuga.

– Mrtav... Ali kako? Pet nije imao neprijatelja, a kod nas već godinama nema puškaranja. Ko je mogao da ga ubije?

– Razbojnici kojima su bili neophodni konji.

– Razboj... razbojnici...? – ponovio je Traben zapanjano.

– Da – potvrdio je Dok i u nekoliko rečenica mu ispričao šta se juče desilo.

Slušajući ga, rančer je kršio pešnice, bledeo, crveneo, ali nijednog trenutka nije skinuo pogled sa lica mrtvog kauboja.

– Mi smo bili stari prijatelji, mister. On mi je pomogao da podignem ranč i u svemu me podržavao. I zato sam... znate... jednu četvrtinu sam prepisao njemu. I pošto mu je danas rođendan, hteo sam da mu kažem i saopštim mu da smo postali partneri. Oh, trebalo je da mu to kažem!

Rančer je zagnjurio glavu među ruke, očigledno ne mogavši da sakrije svoju tugu. Bio je zaista iskreno potresen.

Holidej je sjahao i skinuo leš sa konjskih leđa. Pažljivo je stavio telo

na travu i prišao konju sa očiglednom namerom da pojaše.

– Žao mi je, mister – dobacio je.

Traben podiže glavu.

– Hvala na svemu. Nego... nećete valjda odmah otići?

– Morao bih da idem.

Rančer odmahnu glavom

– To ne dolazi u obzir. Vidim da ste prešli veliki put i da ste umorni. Morate ući da nešto pojedete i popijete. I molim vas, treba još jednom da mi ispričate šta se dogodilo. U prvom uzbuđenju pola vas nisam razumeo.

Holidej slegnu ramenima. Video je da je čoveku teško pa zato nije hteo da ga odbije.

– U redu – odvratio je mirno. – Ući ću na deset minuta. A onda moram dalje.

– Zbog čega vam se toliko žuri, mister? – upita rančer kada su ušli unutra i popili piće.

– Zbog toga što postoje dva čoveka kojima ne mogu da dozvolim da odmaknu daleko.

Mek Traben je tek sada sa interesovanjem odmerio neobičnog stranca.

– A kako... kakve veze vi imate sa tim, mister? Sami ste rekli da je šerif već krenuo u poteru za razbojnicima.

– Da, to sam rekao. Ali on ih neće naći.

– Otkud vi to znate?

– Ne znam, ali pretpostavljam. Nisu našli tragove lupeža pored pru-

ge. Kako će ih onda naći dalje od mesta zločina?

Sedeli su u velikoj, ukusno uređenoj dnevnoj sobi. Jedna Indijanka je tiho ušla i za tren oka na stolu su se našli hleb, meso, sir i viski.

Dok se poslužio, popio piće i izvadio belu maramicu.

– Sada bih morao da krenem – rekao je brišući se.

– Još uvek mi niste rekli zbog čega ste, u stvari, za petama tim razbojnicima. Da nije zlato u pitanju?

Holidej odmahnu glavom.

– Ne, mister, nije zlato – odvratio je hladno.

Mek Trabenu za tren bi neugodno.

– Mene se, naravno, to ne tiče, mister, samo bih to rado hteo da znam jer sam želeo da pođem sa vama.

Tek tada je Holidej shvatio razlog pitanja.

– Razbojnici su mi odneli oružje.

O tome se radi.

Rančer visoko nabra obrve.

– Vi hoćete da se izložite takvoj opasnosti samo zbog jednog kolta? Mister, vi zaista ne izgledate kao neko ko ne može da uđe u dobru radnju i priušti sebi najbolji revolver.

Holidej je već ustao.

– Ja samo hoću da dođem do svojih revolvera. Ne volim kada neko pri svoji nešto što je moje.

Mek Traben je još jednom napunio obe čaše.

– Izvinite, mister, vi konačno to najbolje znate.

Ispili su piće, a onda je rančer upitao: – Hoćemo li da krenemo?

Dok nabra čelo.

– Upravo o tome razmišljam, mister Trabene. Možda bi bilo bolje da vi ostanete.

– Kako to mislite? – pitao je rančer iznenađeno.

– Ima bar dva razloga za to i oba su podjednako važna. Dakle, prvi je da ja uvek ili skoro uvek jašem sam.

– A drugi?

– Drugi je da ste potrebni vašem imanju.

Mek Traben je još jednom odmerio elegantnog stranca od glave do pete.

– Imam bar po dva odgovora na svaki od ta dva razloga, mister. Prvi je da je izuzetno opasno da sami jašete za dvojicom bezobzirnih ubica. Dvojica protiv dvojice je daleko bolja razmera.

Holidej ga pogleda ispod oka.

– Možda ste u pravu. A koji je drugi odgovor?

– Imam sasvim pouzdane ljude i moje odsustvo se neće ni primetiti. Šta više, mislim da će mojim vernim kaubojima biti drago što sam krenuo za onima koji su oduzeli život najstarijem od njih – kazao je Mek Traben i dalje u čudu posmatrajući strančovo elegantno odelo. Naime, on je za njega bio pravi građanin nesposoban u rukovanju oružjem i neiskusan u traganju prerijom.

– Jahaćemo zajedno – rekao je rančer odlučno. – Molim vas da me sačekate, mister. Treba da izdam samo nekoliko naredjenja.

Dok je kratko klimnuo glavom. Zašto je to učinio kada je kazao da treba da jaše sam? Ni on nije znao tačan odgovor. Ipak se nije okrenuo i otišao bez reči jer mu se Mek Traben na neki način dopao.

Desetak minuta kasnije rančer se vratio noseći vreću sa namirnicama u ruci.

– Možemo da krenemo – kazao je mirno. – Ja mogu da se oslonim na svoje ljude čak i ako budem odsutan duže vreme. Znate, oni su godinama ovde na ranču i živimo kao velika složna porodica.

Pošto su izašli u dvorište, Traben zastade kod tela mrtvog kauboja.

– Uveravam te da ću momke uhvatiti, Pet – kazao je tiho kao da se zaklinje.

Kauboji koji su u međuvremenu prišli da se pobrinu za kolegu, okružili su Trabena.

– Zar ne bi bilo dobro da i nas povedete, gazda?

Rančer odmahnu rukom.

– Ranču je potreban svaki čovek zar ne? Zato morate ostati, momci. Inače, sada bi bilo dobro da se pobrinete za telo. Sve u redu? – dobacio je.

– Naravno, gazda.

– Dobro Onda krećemo!

Dvojica konjanika su ćutke napustili dvorište, a kauboji su svog mrtvog druga odneli na brežuljak iza rančerske kuće. Tamo su sahranili najstarijeg od njih, dobrog Patrika Džersona koji nikada nije saznao da je, u stvari, bio ortak svoga gazde.

* * *

Bila je noć, zimska noć u beskrajnoj tihoj preriji. Mesec je obasjavao široku krošnju jednog deveta ispod koga su spavala dva čoveka. U stvari, oni nisu spavali mada su im na žućkastoj svetlosti lune lica izgledala bleđa i nepomična. Ćutali su, svako sa svojim mislima, a tišina noći kao da je još više produbljavala mir koji ih je okruživao.

Najzad je Mek Traben progovorio. Na pitanje koje je upravo izgovorio Holidej je čekao satima.

– Ja sam u svom ovom uzbuđenju potpuno zaboravio da vas pitam za ime, mister.

Pitanje je ostalo da lebdi u vazduhu kao neka noćna avet. Dok nije odmah odgovorio. Ležao je podbočen sedlom i razmišljao da li uopšte nešto da kaže... Snažno je povukao dim i odbio nekoliko kolutova.

Iskusni Mek Traben je osetio da sada između njih dvojice lebdi nešto neobično, neka nevidljiva prepreka. Shvatio je to veoma dobro, ali nije mogao ni da pretpostavi da postoji

veza između izrečenog pitanja i stvarne atmosfere.

– Ne morate mi ni reći ime, mister – dobacio je pomirljivo. – Uopšte se ne radi o tome kako se ko zove nego šta čini. Imena ima mnogo, može se uzeti svako koje čovek izabere.

Najzad je Džordžijanac progovorio.

– Zovem se Holidej – odvratio je kratko, glasom kao da izriče presudu.

Ponovo je zavládala tišina koju je nekoliko trenutaka kasnije glasnim uzdahom prekinuo Mek Traben.

– Gotovo da sam tako nešto i mislio. Dok Holidej! Mnogo sam slušao o vama i u toku puta lupao sam glavu pitajući se ko bi mogao biti čovek koji nosi takvo odelo, a jaše preri-
jom.

– Možda biste hteli da nastavite sami? – upita Džordžijanac muklo.

Rančer se iskreno nasmeja.

– Zar vam nisam malopre rekao šta mislim o imenima? Šta bih ja mogao da imam protiv vas? Jeste da se na Zapadu mnogo govori o vama, ali šta me se to tiče? Znam da u takvim situacijama ljudi mnoge stvari preuveličavaju, dodaju i oduzimaju stvarajući priče koje nemaju veze sa istinom. Što se mene tiče, znam da ste doneli moga prijatelja kako bi mogli da ga sahranimo i da ste na tragu ubicama koji ga nose na savesti. To mi je za sada sasvim dovoljno.

Holidej zadovoljno klimnu glavom. Izgleda da je Mek Traben pripadao onoj manjini ljudi koja je imala čvrst stav o svemu i na koju nisu uticale razne glasine.

– Možda bi bilo bolje da malo odspavamo – dobacio je preko volje.

– U redu. Samo još jedno pitanje, Dok?

– Da čujem.

– Zašto jašemo gore, prema Rio Santa Hoze?

– Zbog toga što su razbojnici krenuli tim putem. Ako malo razmislite i sami ćete doći do toga.

Rančer iznenađeno podiže glavu.

– Odakle vi to znate?

– Postoji samo jedan put kojim ta dvojica zločinaca mogu da krenu, a to je put u Meksiko. Ubeđen sam da će krenuti preko Sijera Blanke u Arizonu, a onda dalje prema jugu.

– Dakle, vi bi ih sledili i do samog Meksika?

– A zašto da ne? Ja nemam ranč, nemam kauboje, nemam dom... Dođuše, imam samo svoga konja i revolvere. Hoću da ih vratim nazad, makar se nalazio u Akapulku.

Mek Traben klimnu glavom osetivši iskrenost u Holidejevim rečima. Izgledao je tako čvrsto i nepokolebljivo da čovek nije mogao ni da posumnja da će održati svoju reč.

– I ja ću sa vama, Dok – rekao je kratko. – Idem i u Meksiko ako treba.

– Cenim to, samo.... Možda bi bilo bolje da ste ostali na svom ranču, mister.

Ove reči zvučale su ravnodušno mada ih Dok nije izrekao tek tako. Naime, na osnovu svega što je znao slutio je da im predstoji dug i naporan put. Dva zločinca morala su da grabe što brže i što dalje, onoliko daleko koliko su mogli da stignu ukradeni konji. Trebaće im dosta sreće da nađu pravi trag, stignu ih i uhvate.

Protekao je pun sat pre nego što je Mek Traben ponovo progovorio:

– Znam da je bolje da sam ostao na ranču. Ali ne znam... izvinite što pitam, da li ste nekada imali pravog prijatelja, mister?

Iako je mesec bacaio na zemlju svoju oskudnu svetlost, rančer je ipak mogao da vidi kako su se pored Džordžijančevih usana usekle dve duboke, gorke bore.

– Ne, nikada nisam imao prijatelja – odvratio je muklo i odmah se pokazao zbog toga.

Ponovo je zavladala tišina, a onda su obojica zaspali.

U šest sati ujutru nastavili su put.

* * *

Akoma je bio gradić koji je ležao među planinama i bio osuđen na lagano umiranje.

Prošla su tri dana, a dva čoveka, Tarben i Holidej, su još uvek bili u sedlima i pratila tragove razbojnika

poput pasa – tragača. Stalni pratioci bili su im hladan planinski vazduh i oštar vetar.

Za to vreme, Bart Vinsen, šerif iz Santa Fea, krenuo je pogrešnim tragom. On se, za razliku Holideja i Trabena koji su krenuli prema planinama na jugu, sa svojim ljudima uputio rečnom dolinom San Hoze. U Akomu je stigao kada je već sve bilo prošlo.

Uveče istoga dana, Bili i Džefri Skidmor naišli su u grad sa severa. Konji su im bili iscrpljeni i pokriveni znojem, jer su prevalili preko sto milja. Bili su to teških sto milja kroz kamenjar i visoke planine.

– Meni je prekipelo, Bili – ječao je Džefri.

– I meni takođe – odvratio mu je brat i nadlanicom obrisao znoj sa čela. Mislim da bismo mogli jednu noć da predahnemo – nastavio je. – Ako su nam zaista za petama, onda nas deli bar dan jahanja.

Bili Skidmor je prezrivim pogledom odmerio neugledne drvene zgrade koje su se nalazile na obronku i podsećale na pokunjene price.

– Ova Akoma izgleda kao žalosno razbojničko gnezdo – promrmljao je.

– Onda nam je tu i mesto – iscerio se Džefri i zaustavio konja nasred prašnjave ulice ispred jednog saluna iznad čijih vrata je bio natpis «Santa Hoze». Bila je to otrcana jednospratna zgrada u čijem prizemlju su građani Akome mogli jeftino da dobiju loše piće.

Željni odmora, Džefri i Bili su brzo sjahali vezali konje za prečku, skinuli kožne bisage sa sedla i krenuli prema krčmi.

– Hej, jeste li crvenokošci pa jašete bez sedla? – doviknuo je neko za njima.

Okrenuli su se i ugledali čoveka naslonjenog na stub trema. Bio je to mršavko visok poput motke, sitnih očiju i tankih usana gotovo prekrivenih bujnim brkovima. Bio je to Meksikanac koga su svi zvali Moro, mada niko sa sigurnošću nije znao da li mu je to pravo ime. Isto tako, niko nije pouzdano znao čime se bavi. Nestajao je na duže vreme, a kada bi se vratio u Akomu uvek je imao pune džepove dolara. Naravno, pratile su ga priče o raznim ubistvima, pljačkama i ucenama, ali nikada nije bilo konkretnih dokaza. Jednom rečju, Moro je svoje zadatke obavljao bez greške.

Osim toga, ovaj čovek je imao neverovatan dar da oseti zlato u sakrivenim škrinjama, u sanducima gurnutim u ostave za hranu, u poštanskim kočijama i na raznim drugim mestima.

Zato je sada sa interesovanjem odmeravao kožne bisage koje su braća Skidmor držali u rukama. Naravno, nije mu bilo teško da poveže pune bisage, neosedlane konje i umorne putnike i... donese svoj zaključak.

I sama braća su se osetila nelagodno pod njegovim pronicljivim pogledom.

– Šta se to tebe tiče? – grubo je odbrusio Džefri.

Moro se zaverenički osmehnu.

– Pa... sigurno imate novca da kupite nova sedla – dobacio je i pritom značajno pogledao na bisage.

Zatim im je prišao korak – dva bliže.

– Na vašem mestu se ne bih toliko pravio važan. Možda ovde ima ljudi koji se živo interesuju za to šta nosite u tim kožnim bisagama.

Naravno, Džefrija Skidmora nije bilo lako uplašiti. Lagano je spustio bisage na drveni pod trema i pogledao nametljivca.

– A možda ima ljudi koji priželjuju nekoliko unci usijanog olova među rebrima?

Moro se žustro nasmeja.

– Nervoza si, prijatelju? Ne brini, mogu da te razumem. Verovatno ste prešli dug i naporan put? Sigurno ćete prvo popiti po čašicu, pa da! Što se tiče razgovora, možemo ga nastaviti i kasnije.

Džefri ponovo uze bisage i ljutito ga odmeri.

– Ne znam šta bismo imali da razgovaramo sa vama. Ima nas dvojica i možemo da razgovaramo do mile volje! – dobacio je, prostrelio pogledom Meksikanca i zajedno sa bratom ušao u salun.

Moro se samo nasmejao i ispratio ih pogledom. Nije ušao za njima u salun, već je prišao njihovim konjima. Kada je na zadnjoj nozi jedne od životinja otkrio žig, glasno je zazviždao. Znao je dobro o kom imanju se radi, jer je pre otprilike dve godine i sam ukrao konja sa Mek Trabenovog ranča.

Samo se nasmešio pogledivši bradu. Sada je bilo jasno da dvojica dolaze iz Santa Fea, a njihova žurba i nervoza, zajedno sa bisagama, sve su to bili znaci po kojima je on zaključio da su verovatno opljačkali poštu ili banku. Ipak nisuiskusni ili pak dovoljno promućurni, čim plen vucaraju okolo, konstatovao je podmešljivo. Bilo bi mnogo bolje da su ga sakrili negde u planinama, zaključio je.

Tu se Meksikanac prevario, jer braća Skidmor nisu bili početnici. I sami su razmišljali o mogućnosti da sakriju plen, ali su zaključili da bi kasniji povratak po njega predstavljao veliku opasnost. Pošto su žurili da se što pre dočepaju Meksika, odlučili su da plen ponesu sa sobom i nestanu znajući da će ih tražiti kako zbog pljačke, tako i zbog tri ubistva koja su bezobzirno počinili.

Sada su bili u situaciji da steknu još jednog opasnog neprijatelja koji je naslutio šta se dešava i gotovo na prvi pogled ih «pročitao». Naime, sa stanovišta razbojnika Mora, počinili

su neoprostivu grešku kada su svratili u Akomu...

No, tako uvek biva, ranije ili kasnije. Nema savršenog zločina. Razbojnici uvek počine neku grešku koja im dođe glave.

Slično je bilo i ovog puta. Zlurado se smešeci, Meksikanac promrmlja.

– Sigurno su premoreni i iscrpljeni od bežanja pred poterom...Prenoćiće ovde i dobro će spavati.... A kada se ujutro probude, njihove bisage će već biti daleko... – zaključio je i zadovoljno zapalio cigaru.

Ušao je u salun tek kada je pala noć.

* * *

Džefri i Bili sedeli su za šankom, glava pognutih od umora.

Vlasnik saluna, Anri Koster, debeljko simpatičnog lica, dao im je flašu viskija i dve čaše, a onda se povukao na drugi kraj. Tako je uvek i činio jer ga posle dvadeset i više godina rada u salunu nisu interesovali razgovori gostiju.

Kod dva kockarska stola ne desnoj strani bilo je veoma živo. Građani i viđeniji ljudi koji su to sebi mogli da dozvole igrali su poker. To je bila jedina zabava u Akomi, gradu koji je nekada bio živ i u čijoj su okolini stotine ljudi tražili i pronalazili zlato. Međutim, doba «zlatne groznice» trajalo je nekoliko godina, a onda su ljudi počeli da odlaze i Akoma je za

kratko vreme gotovo opustela. Sada je gradić životario bez ikakve nade u bolju budućnost.

– Onaj tip napolju mi se uopšte ne sviđa – šapnu Bili bratu.

– Zar misliš da se meni dopao? – odvrati Džefri natočivši viski. – Opa-san je i prepreden, to se odmah vidi. A vidi se da je od «naše sorte».

Bili klimnu glavom.

– Potpuno si u pravu. Naslutio je šta se nalazi u bisagama.

– I meni se tako čini.

– Možda bi bilo najbolje da odmah nestanemo odavde?

Džefri odmahnu glavom.

– Ali sam znaš da su nam potrebna sedla! Oh, ne mogu ni milju više na ovaj način! Osim toga, valjalo bi da se malo odmorimo.

– U redu, pitaću krčmara.

Bili se uputi do drugog kraja šanka.

– Hej, debeljko! Možeš li nam reći gde možemo da kupimo sedla?

Ovaj lagano podignu pogled, nimalo iznenađen zbog ovakvog obraćanja.

– Trebaju vam sedla, džentlmeni? Koliko ja znam, ovde jedino možete da ih ukradete, jer u Akomi nema čoveka koji bi vam tako nešto prodao.

– To, uostalom, zavisi od cene – neočekivano se začu glas sa ulaza.

Bio je to Meksikanac Moro koji je upravo ulazio u salun.

– To si ti, Moro? – povika krčmar iznenađeno. – Da nećeš da im ustupiš sopstveno sedlo?

– Rekao sam da sve zavisi od cene!

– Dobro ćemo platiti – odbrati Bili Skidmor, iako mu nije bilo drago da pregovara sa ovim neprijatnim Meksikancem. No, nije bilo druge pošto su im sedla bila neophodna za put.

Moro priđe šanku zveckajući mamuzama, sa osmehom odmeravajući dvojicu stranaca. Onda mu je pogled kliznuo naniže i ostao prikovan za niklovani koltovi koji je Džefri Skidmor zadenuo za opasač.

Prokletstvo, niklovani kolovi sa drškama ukrašenim slonovačom, razmišljao je Moro. Šta to treba da znači...?

Odjednom mu je osmeh nestao sa lica. Poznavao je samo jednog čoveka koji je nosio takvo oružje.

Bio je to slavni kockar Dok Holidej! Preko, u Teksasu, jednom je video tog fantoma od strelca iz Džordžije! I kako su ovi mali lupeži uspeali da se dokopaju njegovog oružja? Bilo je nezimislivo da Holidej svoje oružje založi u igri ili pak dozvoli da mu ga neko uzme.

Džefri Skidmor je primetio Meksikančev pogled i odmah osetio mučninu u želucu. Ovaj prokletnik je očigledno znao nešto o revolverima ili je poznavao njegovog vlasnika. Šta ako mu je bio prijatelj? To bi dodat-

no iskomplikovalo situaciju i otežalo njihov položaj...

Tiho je uzdahnio proklinjući trenutak kada su odlučili da svrate u ovo sumorno i zabačeno mesto. S druge strane, kakav izbor su imali? Čekao ih je naporan put do Arizone, neizvesno putovanje preko kamenitih staza Čiraku planina gde stotinama milja nije bilo nikakvog naselja, dakle ni prilike da kupe sebi sedla ili nabave namirnice. Sada je, u svakom slučaju, bilo kasno. Nalazili su se u Akomi i nisu mogli natrag.

– Za ove koltove mogli biste da imate sedla – dobacio je Moro i pokazao na niklovano oružje.

Džefri Skidmor nije znao šta da kaže pa je upitno pogledao u brata. No, Bili nije slušao razgovor već je pratio šta se dešava za kockarskim stolom.

– Nećemo plaćati na taj način – odvratio je Džefri nesigurno, nesvesno dodirujući Holidejevo oružje.

– Možda biste hteli da platite zlatom? – dobaci Meksikanac, značajno odmeravajući svog sagovornika.

Tek sada se Bili Skidmor okrenuo i prišao korak– dva bliže.

– Čemu ta prazna brbljanja? – obrecnuo se na Meksikanca. – Šta se vas tiče šta ćemo kupiti i čime ćemo platiti?

– Čemu ljutnja? – uzvрати Moro ledenim glasom. – Ako hoćete nešto da kupite, onda mogu da pitam čime ćete platiti.

– Ko je rekao da od vas nešto hoćemo da kupimo?

Za kockarskim stolovima ljudi su prekinuli partiju. Svi su gledali prema šanku i pratili razgovor. Poznavali su Moroa, ali ovu dvojicu još nikada nisu videli u gradu. Međutim, bilo im je jasno da su sva trojica istoga kova.

Moro se obrati krčmaru.

– Daj mi jedan viski, Kosteru. Ova dvojica momaka me čine nervoznim. Nerviraju me ljudi koji ne znaju šta hoće.

Atmosfera u salonu bila je napeta valjda do samog usijanja. Iskusni krčmar je pretpostavio šta sledi i dobacio Meksikancu:

– Ovde neće biti potezanja revolvera, mister!

– Ko uopšte govori o potezanju pištolja, krčmaru? Ja sam pomenuo samo viski! Bolje reći, poručio sam ga!

– Da, to znam – klimnu glavom debeljko. – Ali, nisam zelen da ne bih osetio kako ovde miriše na usijano olovo.

Moro se isceri.

– Ne znam na šta tebi miriše, krčmaru, ali ako dođe do pucnjave, onda će u njoj učestvovati ovi nespretnjaci koji su tek došli... A ako tako bude, treba se čuvati jer će meci leteti na sve strane.

Džefrija Skidmora su pogodile ove reči pa je odmah izvukao pištolj.

– Pokazaću ja tebi ko je nesprenjaković! – prosiktao je dižući oružje.

Moro je samo to i čekao. Iscerio se i krenuo rukom ka opasaču želeći što pre da odgovori uobraženom strancu.

Uzbuđen i u izvesnoj prednosti, Skidmor je dva puta pritisnuo oroz. No, pošto nije imao vremena da nišani, prvi hitac je prošao Meksikancu pored uha, dok ga je drugi pogodio u mišicu.

Oštar bol je učinio svoje i ljutiti Monro je zapucao. Odbačen na sto, Skidmor je urliknuo od bola. Pokušao je da se održi na nogama, a onda se sručio na pod.

U saluna je vladala grobna tišina. Još uvek zapanjeni obrtom događaja i uplašeni ispaljenim hicima, ljudi su nepomično sedeli i ćutali. Nad šankom se još uvek dizao gust oblak crnog dima.

Tišinu je najtad prekinuo krčmar.

– Treba pozvati šerifa!

– Šerif je u Albuquerku! – javio se neko sa kockarskog stola.

– Prokletstvo, tog magarca nikada nema kada nam je potreban – progundao je vlasnik saluna.

Bili Skidmor je kleknuo pored svog brata i lagano mu otkopčao košulju. Sada je jasno mogao da mu vidi ranu na grudima.

– Još uvek je živ – kazao je sa uzdahom, a onda podigao glavu i odmerio Moroa. – To ćeš mi platiti, pseto!

Meksikanac je u ruci još uvek držao svoj kolt dok je na podu, tačno ispred njegovih nogu, ležao kolt Doka Holideja. Moro se brzo sagnuo i podigao ga.

– Pričekaćemo i videti ko će da plati – hladno je uzvratio i uperio oružje na Bilija.

– Izgubi se odavde, Moro! – dobacio je krčmar. – Za danas je dosta.

– On je prvi potegao oružje! – podsetio je Meksikanac.

– Da, znam jeste – brzopleto je potvrdio Bili Skidmor. – Ali, ti si ga ustrelio, razbojniče.

Moro se tužno isceri.

– A šta mi je drugo preostajalo? Da čekam da on mene ustreli? Hm... možda bi bio brži da je potegao sopstveno oružje.

– Šta to treba da znači? – obrecnuo se Bili koji je pokušavao da previje bratovljevku ranu.

Meksikanac pogleda niklovano oružje koje je držao u ruci.

– Poznajem čoveka kome ovaj revolver pripada – kazao je muklo.

Skidmor se ukočio. Osećao je stvar počinje da biva veoma opasna.

– Zar? – promrmljao je kratko.

– Da, ja ga poznajem – ponovio je Monro.

Njegov ton je bio takav da su se svi u salunu utišali i napregnuto očekivali šta će se dogoditi. Nekako su naslutili da se ovde radi o nečem naročitom i da njihov uspavani grad odjednom počinje da biva uzбудljiv.

Bil Skidmor ustade još uvek držeći u ruci ostatke košulje koje je iscepao i iskoristio kao zavoj.

– Ako zaista poznaješ tog čoveka, onda znaš i njegovo ime – rekao je, dok ga je obuzimala zla slutnja. Pored toga, uopšte nije shvatio da se na taj način odao, odnosno, da je priznao da oružje ne pripada njima i da su do njega došli na sumnjiv način.

Međutim, nije se nadao odgovoru koji je usledio. Naime, Meksikanac je visoko podigao kolt tako da je mogao da ga vidi svako u salunu.

– Ja poznajem samo jednog čoveka na celom Zapadu koji nosi niklovani kolt sa drškom ukrašenom slonovačom – kazao je, a onda namerno zastao da bi svojim rečima dao veći značaj i napravio što jači utisak.

– Taj čovek se zove Dok Holidej.

Skidmora je ovo ime pogodilo kao grom.

Dok Holidej!

Ne, to nije istina! To jednostavno ne može biti istina! Zar od svih ljudi na Divljem zapadu da nalete baš na najopasnijeg i najbržeg u potezanju revolvera? Pri pomisli da su tog čoveka imali u rukama i da su ga mogli likvidirati kao i dvojicu vojnika, došlo mu je da počupa sebi kosu. Kakva nesmotrenost! Uplitanje njegovog imena u celu stvar sada je strašno iskomplikovalo njihov položaj. Jer, ako je taj stranac zaista Dok Holidej, onda što pre i što brže treba da

hvataju maglu. Taj fantom neće sići iz sedla dok ih ne bude našao.

Ipak, pokušao je da prikrije svoje iznenađenje.

– Mi smo taj kolt kupili u Isleti i ja uopšte ne poznajem čoveka o kome govorite. Uostalom – požurio je da promeni temu i pokazao na brata – njemu je potreban lekar.

– Neka neko sa njim skokne do doktora Adamsa – dobacio je krčmar želeći da ranjenika što pre odvedu iz saluna. – Hajde, pokažite čoveku gde stanuje.

Bili je podigao svoga brata i lagano ga poveo prema izlazu. Kod vrata je za tren zastao i okrenuo se. U pogledu koji je uputio Meksikancu bilo je pretnje, ali i neverovatne mržnje.

– Dakle, zoveš se Moro. Dobro je da znam, jer će uskoro to ime moći da se pročita samo sa nadgrobnog spomenika.

Zatim se okrenuo i izašao praćen šupljim i neuverljivim Meksikančevim smehom.

Oko kockaraskih stolova stajali su ljudi i razmišljali šta da rade: da li da nastave igru ili da odu... Ipak, više nikome nije bilo do i igre pa su jedan po jedan prilazili šanku i plaćali račune. Prošlo je samo nekoliko minuta, a krčmar i Moro su ostali sami.

– Lepo si ovo umesio – progundao je debeljko. – U ovom prokletom gradu ionako ne možeš ništa da zaradiš, a ti još rasteruješ goste!

Meksikanac odmahnu glavom.

— Nije bila moja krivica, debeljko. No, ništa ne brini, ona dvojica će se vratiti. Ne mogu da nastave put, hteli to ili ne.

Onda je ugledao bisage.

Nalazile su se u podnožju šanka. Bili Skidmor ih je najverovatnije zaboravio u uzbuđenju. Naravno, Meksikanac se jedva uzdržao da ih ne zgrabi i ne uzjuri napolje. Ipak, nije mogao tako nešto da uradi zbog krčmara. Ali, kako da ga udalji i uzme bisage koje su mu se smešile?

Nema šta, mora ga ubiti. Ovakva prilika se javlja jednom u životu, tako da ne sme da okleva. Čvršće je stegao dršku kolta i počeo lagano da ga diže.

Naravno, debeli krčmar nije ništa slutio. Ipak, pošto je odložio krpu za brisanje učinio je nešto što mu je spasilo život.

— Ti ćeš još sigurno ostati ovde, Moro — dobacio je stavljajući čaše na policu. — Ja imam nekog posla u kuhinji, a ti me zovni ako uđe koji gost. U redu?

Meksikančevo ćutanje debeljko je shvatio kao odobravanje. Zato je samo mahnulo rukom i izgubio se iza stražnjih vrata.

Moro sa olakšanjem odahnu i spusti oružje.

— Sad ili nikad... — prošaputao je i otvorio jednu od bisaga.

Gotovo je uzviknuo od iznenađenja, shvativši da se nije prevario — u bisagama je bilo zlato, neverovatan žuti

metal zbog koga su ljudi bili spremni svašta da urade. Njegove ruke pohlepno su drhtale dok je zakopčavao bisage. Toliko novca nikada u životu nije video, pa je za trenutak ostao paralisan. Da li je zaista stvarno nešto se sada događa?

Sa naporom je podigao bisage i prebacio ih preko leve podlaktice. Bio je to najveći plen koga se ikada dočepao, plen života! U magnovenju je pomislio na sve ono što se za toliki novac može kupiti...

Lagano se osvrnuo iza sebe; nigde nikoga! Znači, vreme je! Kao senka šmugnuo je iz saluna, a noć ga je primila pod svoje okrilje i sakrila od radoznalih pogleda. Sjaj zlata sakrivenog u bisagama nestao je u tami i ostao da sija samo u Morovoj pohlepnoj svesti.

Međutim, iako mu je sudbina trenutno bila naklonjena, postojala je potencijalna opasnost koju je drski razbojnik prenebregnuo. Niklovani revolver sa belom drškom koji je nosio za pojasom ostao je i dalje kao trag zločina i mogao mu je doneti propast. No, zanet neočekivanom srećom, Moro se toga nije ni setio. Da je makar na trenutak rasmislio o situaciji, shvatio bi da treba da ostavi oružje u salunu, a onda pokuša beg noseći dragoceni plen. Ali, to nije bila jedina Meksikančeva greška. Naime, zgrabivši bisage, on se nije mnogo udaljio niti napustio grad. Samo ih je

ostavio u bačvi za kišnicu u blizini saluna i brzo se vratio unutra.

Ušao je u prostoriju u istom trenu kada se krčmar vratio iz kuhinje, a odmah zatim unutra je uleteo Bili Skidmor koji se, tek kada je doktor počeo da vadi metak iz Džefrijevih grudi, setio da je zaboravio bisage.

Uletevši u salun, odmah je pogledao na mesto u dnu šanka.

Bilo je prazno!

Samo nekoliko jardi dalje stajao je Meksikanac Moro i pijuckao viski. Lice mu je bilo bezizražajno, a oči hladne i neprijateljske.

On je stajao na ulazu, zadihan i razrogačenih očiju.

– Gde je... – zamucio je i zamalo što se nije odao – gde su naše bisage?

Moro je iznenađeno pogledao krčmara pretvarajući se da je pitanje upućeno debeljku, a ne njemu.

– Pitao sam gde su kožne bisage? – ponovo se čulo sa ulaza.

– Kakve kožne bisage? – upita krčmar koji zaista nije imao pojma o čemu se radi.

Skidmor se malo pribrao, shvativši da zamalo nije počinio grešku koja bi ga odvela u još veće neprilike.

– Ja sam ovde ispred šanka ostavio naš prtljag – dobacio je grubo.

– Sada ga nema. Ko ga je uzeo?

– Ja sam stalno stajao iza šanka i nisam ni video vaš prtljag.

– Kako tako nešto možete da kažete?

Debeljko zbunjeno trepnu ne razumevajući Skidmorovu ljutnju.

– Dobro, de, mister, nisam mislio ništa loše. Ako su bisage bile tu, naći će se. Možda ih je neki pijanac greškom uzeo pa će ih ujutru vratiti.

– Hoću bisage i to odmah! Ne tiče me se ko ih je uzeo! Jeste li čuli?

– proderao se Bili.

Sada se i Moro umešao u razgovor.

– Stvarno, čovek je u pravu! Ako je ovde ostavio prtljag, onda se on mora i naći – dobacio je praveći se nevešt.

Bili Skidmor priđe par koraka bliže.

– A ti, Meksikanče, nemoj glumiti nevinašce. Kada sam otišao, ti si stajao tu, pored šanka. I ti si ih mogao uzeti!

Moro se nasmejao.

– Mislim da bez razloga dižeš buku, mister.

Skidmor priđe još bliže.

– Nemoj da okolišiš, ti si ih uzeo!

Moro lupi šakom o dršku kolta.

– Ti izgleda hoćeš da razgovaramo na drugi način?

Bili koraknu unazad.

– Ti si ustrelio moga brata i zato mi ne pada na pamet da se povučem. To zadovoljstvo ti neću pružiti.

Moro se nameja.

– Ostavimo se prepirke zbog bezvredne torbe! Bolje da popijemo po jedan viski!

Krčmar odahnu sa olakšanjem.

– Ovo mi se više dopada, ljudi – do-
bacio je raspoloženo, ni ne sluteći da
se sukob tek zahuktava.

Naime, Bili Skidmor je shvatio da
mora igrati drugu igru.

* * *

Pet milja dalje, dva jahača su hita-
la ka Akomi. Konji su im bili umorni i
pokriveni znojem dok je njih, od šeši-
ra pa sve do čizama, prekrivao tanak
sloj prašine. Ta dva jahača bili su
Dok Holidej i rančer Mek Traben.

U toku nekoliko poslednjih dana i
noći gotovo da nisu silazili sa konja.
Džordžijanac je bio izdržljiviji i onaj
koji je stalno podsticao da nastave
put.

– Siguran sam do Akome nema
više od nekoliko milja – kazao je na-
pregnuto gledajući ispred sebe.

– Šta ćemo u tom gradu? – pitao je
rančer sa primesom ljutnje u glasu.

– Mislite da su razbojnici tu svrati-
li i čekaju nas?

Dok se suvo nasmeja.

– Ne verujem da nas čekaju.

– Nebesa, zašto onda hoćete da
ubijemo ove konje koji su na izmaku
snaga? Već je dva dana kako nema-
mo trag i jašemo na sreću!

– Nismo imali drugog izbora, mi-
ster Mek Traben.

– Možda bi bilo bolje da smo pošli
na ka severu, a ne ovamo, na jug.

– A šta ćemo na severu? Za dvojicu
razbojnika postoji samo jedan put, a
on vodi u Meksiko. A to je na jugu.

– Dobro, de... to ste već kazali...

– Onda vam ponavljam još jednom.
Oni...

– U redu, Dok, malo sam premo-
ren – prekide ga rančer blago. – Do-
bro, možemo jahati do tog prokletog
mesta – dodao je, po ko zna koji put
pomislivši odakle njegovom saputni-
ku tolika snaga i izdržljivost. Naime,
ovih dana je doživeo mnoga iznena-
đenja vezana za Doka. Zar je mogu-
će da ovaj elegantno obučeni lekar iz
Bostona zna da čita tragove kao neki
stari Indijanac?

Ponovo su jahali kroz noć. Bilo
je tako tamno da Mek Traben više
nije razaznavao put. Za razliku od
njega, Džordžijanac je grabio napred
mesečarskom sigurnošću. Nalazio
je put usred noći kao da ide kroz
poznati predeo kojim je prošao već
toliko puta. Njegovo snalaženje u
ovim uslovima još jednom je fascini-
ralo Mek Trabena. Kako je moguće
da se ovaj čovek rođen na Istoku u
pitomom kraju i odrastao u otmenoj
kući, ovako dobro snalazi u divljini?

To je bila tajna. Isto kao i činjenica
da je postao izvanredan strelac iako
je relativno kasno uzeo revolver u
ruke. Niko ga nije video kako vežba,
a ipak je bio najbolji. Da li je u pita-
nju bio dar prirode koji se u zajednici
sa njegovom inteligencijom, odvaž-

nošću i hrabrošću popeo do neslućenih granica?

Jahali su kroz tihu mračnu noć ćutke, svako sa svojim mislima. Mek Traben se poslednjim snagama držao u sedlu, ali se ipak trudio da ne zaostane za Holidejem.

Konačno su stigli u dolinu u kojoj se nalazio gradić Akoma. Sa brežuljka su mogli da vide bledunjave svetiljke koje su tamnoj noći podsećale na zlataste iskrice.

– Za četvrt sata moći ćemo da spremao prašinu i osvežimo se – dobacio je Dok preko ramena.

– Oh, jedva čekam! – obradovao se Mek Traben iskreno, pomislivši pritom na njihove prazne čuture u kojima nije bilo vode još od podneva.

– Možda u tom gradu ima nešto što liči na postelju – promrmljao je Dok.

– Da, siguran sam da ima – odvratio je rančer odlučno. – Pre nekoliko godina smo preko planina gonili krdo goveda i svratili...

– Ako je tako, šta čekamo! – dobaci Holidej i potera konja još brže.

Doktor Adams je ušao u salun «Santa Hoze» baš u trenutku kada je krčmar sipao piće. Pogledom je potražio Skidmora i pošao prema njemu.

– Šta vi uopšte mislite, mister? Ja nemam bolnicu! Morate negde da

smestite vašeg brata... Pogotovo što će mu u narednim nedeljama biti potrebna dobra nega.

Bili Skidmor ljutito odmeri Meksikanca i dobaci.

– Sada moram da idem po brata i prebacim ga ovamo u sobu, ali... nastavice razgovor, mister!

Moro se samo osmehnuo, siguran u sebe i svoj uspeh. Nije ništa rekao, već je ćutke izašao čim je Bili napustio lokal. Napolju se već spustila noć. U tišini ulice jasno je čuo topot kopita koji se sa obronka spuštao u planine. Nije obraćao pažnju na to, jer je bio zaokupljen drugim mislima.

Bili Skidmor se vratio dosta brzo, noseći ranjenika na leđima. U nekoliko koraka bio je kod šanka i obratio se debeljku.

– Gde je Meksikanac?

Ovaj slegnu ramenima.

– Otišao je.

– Dakle tako? – upitao je sa uzdahom i pogledao u Džefrija. Lice mu se odjednom zacrvenelo od besa, a brada vidljivo zadrhtala.

– Ne sme da ode! – povikao je kreštavim glasom. – On nas je opljačkao, pokrao je sve što smo...

U pravom trenutku se ujeo za usnu i ne govoreći više ništa, pošao uz stepenice kako bi što pre smestio brata u sobu.

Krčmar nekoliko puta odmahnu glavom. Shvatio je da je Moro od ove dvojice uzeo bisage u kojima je bilo

nešto od vrednosti. No, nije mu bilo jasno kako je Meksikanac u tome uspeo.

Glasno je uzdahnuo, jer mu se ništa od svega toga nije dopadalo. Obuzela ga je neka zla slutnja. Činilo mu se, naime, da u Akomi nisu ispaljeni svi meci i da prava pucnjava tek predstoji.

Predosećanje ga nije varalo.

Dva stranca koja će uticati na to da gradom zavlada miris baruta upravo su se približavala glavnom ulicom.

* * *

Moro je stajao kraj bačve u kojoj je sakrio kožne bisage.

– Moram da ih sklonim negde – promrmljao je, izvadio bisage iz bureta i požurio u konjušnicu. Uzeo je svog konja i poveo ga napolje baš u trenutku kada je Dok Holidej vezivao svog konja za prečku ispred saluna.

Lokal je bio prazan i krčmar je dremao za šankom. Odmerio je prašnjave jahače i ne bi se moglo reći da se obradovao. Bilo je kasno, a on umoran od napornog dnevnog rada.

– Šta mogu da učinim za vas? – upitao je ne baš preterano ljubazno.

Dok skine šešir i poče njime da otresa prašinu sa odela.

– To ste mogli učiniti i napolju – procedi debeljko mrzovoljno. Onda mu se pogled sreo sa Holidejevim i u trenutku je ućutao. Bez reči je stavio

flašu viskija na šank i upravo hteo da se okrene.

Međutim, ledeni Džordžijančev glas zaustavio ga je u pokretu.

– Ja pijem brendi, krčmaru.

Debeljko se sagnu i ispod šanka izvuče drugu bocu.

– Dakle, brendi – promrsio je sebi u bradu.

Mek Traben je oboma nasuo piće.

– Čini mi se da ovde nismo dobrodošli, Holideje.

Ime je bilo izrečeno!

Krčmar se trgao i ostao kao ukopan. Pogled mu je bio prikovan za hladno strančevo lice.

– Jesam... jesam li ja to dobro čuo? – upitao je. – Jeste li vi to rekli Holidej?

– Da, on je Holidej – odvratio je Mek Traben.

– Da nemate nešto protiv? – dodao je ne bez ponosa u glasu.

Džordžijanac je mirno ispio brendi i preko ivice čaše posmatrao krčmara. Ovde nešto nije u redu, zaključio je. Čovek nije mogao da se uplaši tek tako, odnosno, zato što je čuo njegovo ime. Dakle, iza krčmarevog ponašanja skrivalo se nešto ozbiljnije.

– Šta bih mogao da imam protiv, mister? – pravdao se debeljko. A onda je nesvesno skrenuo pogled prema stepenicama koje su vodile na sprat.

Holideju to nije promaklo. Sada je znao da se razlog za krčmarevu nelagodnost nalazi na spratu.

– Imate li sobu za nas? – upitao je.

Debeljko se zbuni – pomislio je na dvojicu stranaca od kojih je jedan bio ranjen, zatim na Meksikanca Mora i priču o niklovanom koltu... A sada još i ova dvojica koja ih sigurno traže... Ne, ne, ako se svi oni sretnu njegova krčma će postati pravo bojište!

Zato je smogao snage i odvratio.

– Ovde neme praznih soba, mister. Sve su zauzete.

Dok je osetio da čovek ne govori istinu. Bacio je pogled na tablu sa ključevima i video da ih ima nekoliko. Dakle, bilo je očigledno da krčmar nije želeo da prenoće kod njega. Oštro je spustio čašu na šank tako da je zazvonila.

– Kako to? Vidim da su ključevi od soba tu! – rekao je strogo.

Debeljko se ušepRTLjio.

– Jeste, ali sobe su rezervisane. Ovaj... gosti će doći kasnije...

– Ako uopšte dođu mada... se meni čini da neće...

Debeljko uzdahnu shvativši da je napravio grešku. Hteo je da održi kakav takav mir i pokuša da zaštiti salun. S druge strane, šta je on mogao ako sudbina želi da spoji ove ljude koji očigledno žele međusobno da se obračunaju?

– Možete da dobijete sobu – kazao je nešto tiše – mada bi bilo bolje da nastavite put.

No, odmah je zažalio zbog toga jer ga je ledeni Džordžijančev pogled naterao da se strese.

– Ostaćemo da prenoćimo, krčmaru, bez obzira šta bi za nas bilo bolje – odvratio je Holidej tiho, ali je njegov glas zvučao kao upozorenje.

– A za tebe je bolje što si našao sobe za nas, jer da smo ih sami tražili, ne bi se dobro proveo...

Zavladala je kratka i neprijatna tišina.

Naslonivši se laktom na šank, Dok uze čašu i otpi dobar gutljaj brendija.

– Vi ste već jednom bili ovde? – upitao je Mek Trabena, ne ispuštajući krčmara iz vida.

Ovaj potvrdno klimnu glavom.

– Da, samo jednom. No, tada je doček bio nešto ljubazniji.

Debeljko se opet umešao. Očigledno je hteo da popravi stvar, ali ispalo je sasvim suprotno.

– Tada ste ovde bili sa svojim kaubojima, a sada sa Dokom Holidejem.

Džordžijanac tresnu čašom o šank.

– Možda bi bilo dobro da nam ispričate ko je to danas bio kod vas u lokalu? – upitao je hladno.

Krčmar se ušepRTLji. Bože, šta se to događa? Od pogleda na ovog Holideja podilazila ga je jeza.

Naravno, iskusno oko čuvenog revolveraša primetilo je krv kojom je bio natopljen prljavi pod krčme blizu šanka. Bila je to krv istekla iz rane Džefrija Skidmora.

– Ko je mogao da bude ovde? – odvrati krčmar pretpostavljajući da je

Holidej na neki drugi način upoznat sa događajima.

Džordžijanac se uzdržano nasmešio.

– Ovde je večeras bilo pucnjave – rekao je tiho gledajući krčmara pravo u oči.

Debeljko proguta knedlu.

– Kako vam je tako nešto palo na pamet?

Holidej se osmehnu i pokaza krvave mrlje na podu.

– Odakle to?

Krčmar se stenjući nagnu preko šanka i pogleda u pod.

– Koliko je meni poznato, jedan od gostiju je samo prosuo viski.

– Ovo je krv, a ne viski – umešao se sada Mek Traben i podozrivo pogledao čoveka za šankom.

– Ne znam čemu sve ovo, gospodo. Uostalom, šta se vas tiče šta je na mom podu? Zar sam dužan da vam govorim koje dolazio ovamo i šta je radio? Čak i kada bih hteo ne bih mogao, pošto ne poznajem sve ljude koji dolaze u ovaj lokal! Ako vam se ovde ne dopada, jašite dalje!

– To ste već jednom rekli – dobacio je Holidej i okrenuo se prema Mek Trabenu.

– Dakle, nas dvojica ćemo da ispijemo još po jednu.

– Slažem se – odvratio je rančer pružajući čašu. – A onda sledi dobar odmor, zar ne?

Dok ćutke klimnu glavom, ne skidajući pogled sa stepenica.

Džefri Skidmor je nepomično ležao i veoma teško disao. Bio je bled, sa tamnim podočnjacima ispod očiju. Bili je sedeo na stolici pored kreveta i svim silama pokušavao da ga povрати. Jer, morao je sa njim da razgovara...

Naime, radilo se o zlatu! Golemi plen za koji su uložili toliko truda, napora i rizika nestao je! Gorelo im je pod nogama i on je morao da krene za Meksikancem. Nije smeo da dozvoli da mu lupež umakne i ostavi ih bez ičega.

Pošto su vrata bila poluotvorena, u jednom trenutku su se iz lokala začuli glasovi. Baš u tom trenutku Džefri se osvestio i otvorio oči. Bio je to mutan, prazan pogled kojim je prelazio preko zidova sobe, sve dok se nije zaustavio na Bilijevom licu.

– Gde je zlato? – procedio je sa mukom.

Bili uzdahnu. Bez obzira na situaciju, znao je da bratu mora da kaže istinu.

– Nestalo je, Džef. Sumnjam da je onaj pas koji te je ustrelio iskoristio moje prisustvo da ga smota. Dok sam bio sa tobom kod lekara, on ga je verovatno uzeo.

Ranjenik je još više prebledeo.

– I šta sada? – upitao je s mukom.

– Ne znam, čekao sam da se osvestiš.

– Ti mirno sediš ovde, a zlato nam izmiče... kao da ga nismo ni imali.

Šta čekaš? – prekoreo ga je. – Pođi za lopovom, uzmi mu zlato i vrati ga ovamo!

Bili lagano ustade.

– Morao sam da te zbrinem i sačekam da se osvestiš – odvratio je.

Ranjenik klimnu glavom.

– Znam, znam... Ali, sada moraš da kreneš! Nemoj gubiti vreme!

– Neću, svakako... I ne brini, doći ću po tebe!

Džefri za tren zatvori oči.

– Šta da kažem? Osećam da su nam za petama i da će me naći. A onda je sve svršeno!

Brat ga uhvati za ruku.

– Šta ti pada na pamet? Ne verujem da nas neko uopšte goni. Znaš da će onaj kicoš biti osumnjičen, jer sve ukazuje na njega. A ako se izvuče iz sosa, trebaće mu dosta vremena da krene u poteru – kazao je trudeći se da bude što ubedljiviji, iako ni sam nije verovao u svoje reči. – Ja ću potražiti onu hulju i kada ga smaknem, dolazim po tebe. A dotle se drži!

Džefri pokuša da se osmehne.

– Dobro, de... A sada idi!

Bili je lagano izašao iz sobe. Ali, tek što je došao do stepenica koje su vodile dole u salun, doživeo je ogromno iznenađenje.

Kada je za šankom ugledao Doka Holideja, razbojnik se naprosto skamenio. Iako je zastao na prvom ste-

peniku, staro drvo je zaškripalo i... Džordžijanac je munjevito podigao glavu i ugledao razbojnika kako stoji na vrhu stepenica.

Svetlost petrolejke iznad šanka u trenutku ga je zaslepila tako da u prvi mah nije razaznao lice čoveka koji je zastao i zbunjeno ih posmatrao. Ali kada se čovek u sledećem trenutku okrenuo i potrčao nazad u hodnik, znao je da je u pitanju jedan od bandita za kojima su tragali.

I Mek Traben i krčmar spazili su Bilija Skidmora. Videvši ga kako beži, debeljku je bilo jasno da je prokleti lupež napravio grešku i da će u lokalu opet doći do pucnjave. Neka sve ide do đavola, pomislio je rezignirano jer ga se, na kraju krajeva, taj obračun uopšte nije ticao.

Dok se hitro nagnuo preko šanka i uhvatio ga za kaput.

– Ko je taj čovek?

– Neki nezgodan tip, mister. Ako baš hošete da znate, on je bio razlog zbog koga sam vam predložio da ne spavate ovde.

– Kako se zove taj nezgodni tip? – dobaci Holidej brzo.

– Ne znam, nije se predstavio.

Dok značajno pogleda u Mek Trabena, a onda još jače stisnu krčmara.

– A da li je sam? Pazi, čoveče, do sada ti nisam merio šta govoriš, ali ovo je nešto drugo! Hoću tačan odgovor! Dakle, da li je sam?

Vlasnika lokala odjednom je spopao užasan strah. Kroz glavu su mu prošle sve one strašne priče koje je slušao o Holideju.

– Ima... ima ih dvojica, mister... – promućao je. – Ali, ja s tim nemam ništa. Ta stvar... jedino sam je video...

– O čemu pričaš? – povika Dok oštro. – Kakva stvar je u pitanju? Govori, nemam vremena za gubljenje!

– Pa... ja... ja mislim da su ta dvojica imala kod sebe vaše revolvere.

Sada je sve bilo jasno.

Džordžijanac ga pusti i okrete se prema rančeru.

– To su oni – kazao je tiho i u nekoliko koraka se našao na vrhu stepeništa. Istoga trenutka zasula ga je olovna kiša. Iskusan u takvim situacijama, munjevito se bacio na pod.

– Da li ste pogodoeni? – povika Mek Traben izvlačeći revolver.

– Nisam pogodoen, ostanite dole!

– Ali, ne možete sami da...

– Prepustite to meni, Mek Trabe ne! Ostanite dole kad vam kažem! – dobacio je i već sledećeg trenutka nestao u hodniku. Stigao je do vrata prve sobe baš kada se ponovo začula pucnjava. Hitro je uzvratio i već sledećeg trenutka začuo se snažan krik. Bili Skidmor je bio pogodoen u ruku i sateran u tesnac. Ispucavši sve metke, grčevito je punio revolver.

Iskusni Holidej je kao i uvek, tačno znao kada njegov protivnik puni oružje. Već po navici je brojao ispa-

ljene metke i uvek umeo da iskoristi zastoj na suprotnoj strani. Međutim, sada je morao da bude mnogo oprezniji, jer je znao da Bili nije sam i da se odnekuda može pojaviti njegov brat, ništa manje opasan i podmuкао.

Bili se malo pomerio, pa je sada stajao na vratima sobe iza kojih je ležao ranjeni Džefri. Naravno, i on je čuo pucnjavu, ali nije znao o čemu se rad.

– Šta je, Bili? – upitao je trudeći da se podigne malo više na jastuk.

– Holidej!

– Šta?

– Da, to je on – potvrdio je Bili.

– Sam đavo zna kako je tako brzo stigao u Akomu.

– Trebalo je još onda da ga ustrelimo. Ovako smo od gotovog napravili veresiju.

Bili nije odgovorio. Pažljivo je osluškivao zvuke sa stepeništa, ali nije mogao da razazna bilo kakav pokret ili šum.

– Sada ću to srediti, Džefe – dobacio je bratu, ali tako glasno da ga je i Holidej mogao čuti.

– Ne verujem da će biti tako, razbojnice – začuo je hladan, neprijatan glas iz hodnika.

Od takvog glasa obuzela ga je ledena jeza. Zatim je usledio strah, užasan strah koji ga je u trenu paralisao; instinktivno je osetio da je odigrao svoje. Ali, ne, ne sme se pre-

dati! Mora se izvući odavde po svaku cenu!

Počeo je grčevito da razmišlja. Kada bi bar znao da se na drugom kraju hodnika nalaze još jedne pomoćne stepenice... A to nije mogao da proveriti. Jedino da skočim kroz prozor, zaključio je.

To premišljanje je trajalo nekoliko trenutaka, dovoljno da i Holidej dođe na sličnu pomisao. I tako su obojica stajali u mračnom hodniku i pažljivo osluškivali, kao grabljive životinje u mračnoj šumi.

Dole u salunu se nalazio Mek Tra-
ben sa teškim koltom u ruci.

– Taj čovek zaista ima nerve...
– promrmljao je, netremice gledajući prema spratu.

Krčmar je još jednom obrisao mokro čelo; činilo mu se da ga znoj obli-
va u talasima i da je u lokalu neizdr-
živo toplo.

– Vi to nazivate nervima? – obratio
se Mek Trabenu. – Za mene je to naj-
običnija ludost!

* * *

Za to vreme, na pet milja južno od
grada, Moro je jahao kroz planinski
masiv Sijera Madre. Dobro je pozna-
vao put, pa je neometano grabio niz
obronke. Ovde je znao svaki klanac,
svaki usek i svaku pećinu u koju se
neometano mogao sakriti. Naravno,
ne samo on nego i nešto što je nosio

prebačeno preko sedla: zlato iz San-
ta Fea.

Za Meksikanca je to bio najlakše
stečeni plen do kojeg je došao u živo-
tu. Da nije za pojasom nosio niklova-
ne koltove sa drškama od slonovače,
možda bi mu uspelo da pobegne sa
zlatom i zaista uživa u životu. Ova-
ko...

Dok je jahao pratila ga je bledu-
njava mesečeva svetlost. Međutim,
u klancu u koji je upravo sada skre-
nuo vladao je mrkli mrak. Jahao je
još nekoliko trenutaka, a onda se
zaustavio, skinuo bisage i pažljivo
ih spustio na zemlju. Jedna ptica
mu je preletela iznad glave, pa se u
momentu uplašeno trgao. No, kada
je shvatio o čemu se radi, uzeo je bi-
sage i sakrio ih u malenu pećinu na
steni koja je bila dosta niska i široka
nepun metar. Gurao je zlato ispred
sebe i tek kada je procenio da je do-
voljno daleko, polako se izvukao i na
ulaz stavio poveći kamen.

Sada se zadovoljno osmehnuo; zla-
to će tu biti sigurno, jer nije prvi put
da ovde sakriva svoj plen. Prošli put
su u pitanju bili dolari koje je oteo
vlasniku jednog broda sa Rio Gran-
de, a pre toga...

Ne, o tome sada nije želeo da raz-
mišlja. U stvari, nikada nije voleo
da razmišlja o prošlosti. Sada je bila
važna samo budućnost, a on je čvr-
sto verovao da ga čekaju bolji dani.

Zato je još jednom proverio ulaz i
mirno pošao natrag u grad.

U salunu je još uvek bilo krajnje napeto. Protivnici su i dalje stajali gore u hodniku i ćutali. Dok je jedan grčevito razmišljao o bekstvu, drugi je strpljivo čekao potez protivnika. Naime, Holidej je u ruci još uvek držao kolt kauboja iz Santa Fea. Bili Skidmor je uvučenih ramena stajao u udubljenju vrata sa koltom u rukama. Bio je u svakom trenutku spreman da potegne.

Ipak, nije mu bilo lako. Ruke su mu se pomalo tresle, čelo bilo orošeno znojem, a bratov glas iza vrata dodatno povećavao je već ionako veliku nervozu.

– Moraš umaći, Bili! – čuo je Džefrija. – Slušaj me dobro; moraš umaći jer pored njega nemaš nikakve šanse!

– Trebalo je da ga ubijemo – proceđi Bili žustro. – Prokletstvo, da sam samo i mogao da naslutim šta će biti!

– Daj mi svoj kolt – šapnuo je Džefri tako da ga je i sam Bili jedva čuo.

– Hajde, dođi ovamo! Ja ću ga zadržati dok ti ne umakneš!

– Zar kroz prozor? – začudi se Bili mada mu je istog trenutka laknulo pošto je i sam pomišljao na tako nešto.

– A kako bi drugačije mogao da umakneš? – uzvratio je Džefri.

– Dobro, odlazim, ali znaj da ću se vratiti!

Holidej je čuo da razbojnici razgovaraju samo nije mogao da razazna o čemu. U jednom trenutku začuo je škripu poda i šum vrata, a onda se ponovo sve utišalo.

Bili je ušao u sobu i dao kolt Džefriju.

– Pucaj na svakog ko se pojavi na vratima – šapnuo je, a onda oprezno otvorio prozor. Iako je bilo prilično visoko, opkoračio je dasku i iskočio napolje.

Osetio je prodoran bol u članku leve noge, a onda je video konje... Dva osedlana konja! Bili su to Holidejev ždrebac i Mak Trabenov riđan. Zgrabio je riđana, odvezao ga sa prečke i za tren se našao u sedlu. No, pre nego što je zategao uzde i poterao životinju mamuzama, iz mraka se začuo oštar, hladan glas.

– Ako budeš jahao, nećeš daleko stići, amigo. Eventualno do groblja.

Bio je to Dok Holidej koji je lako pretpostavio da će razbojniku pasti na pamet ova mogućnost. Zajedno sa Mek Trabenom stajao je na tremu i posmatrao Skidmora koji se spremao za bekstvo.

No, razbojnik nije oklevao. Prepoznao je taj ledeni glas od koga ga je podilazila jeza i odmah potegao. Pucao je u pravcu glasa i tek kada je podigao glavu shvatio je da je ciljao u čoveka pored Holideja.

– Pogođen sam, Dok! – procedio je Mek Traben i uhvatio se za drvenu ogradu trema. Samo što je to izgovorio, bleštava svetlost suknula je iz cevi revolvera i za trenutak osvetlila ulicu.

Iako pogođen, Bili je na leđima konja sedeo još nekoliko sekundi. Držao se samo u uzengijama, a onda mu je telo bez glasa klonulo na vrat životinje. Ostao je tako da visi na konju koga je samo minut ranije ukrao, nadajući se da će ga odvesti u slobodu, odnosno, omogućiti mu da nađe begunca i vrati toliko željeno zlato.

Džefri Skidmor je čuo pucnje. Teškom mukom i uz neizdržive bolove, ustao je sa postelje i oslanjajući se na zid, pošao kroz hodnik. A onda, kada je stigao do stepenica, kleknuo je na kolena.

Dva tri puta je duboko udahnuo, a zatim se ječeći uspravio i grčevito se uhvatio za ogradu. Lice mu je bilo bledo i upalo, ali je u ruci čvrsto stiskao Bilijev kolt. Očiju užarenih od groznice, pogledao je dole u salun.

Ali, prostorija je bila prazna. Mek Traben, vlasnik krčme i dok Holidej izašli su na ulicu. Nekako je uspeo da dođe do vrata, a onda ga je snaga izdala. Kleknuo je na pod poduprevši se rukama kako ne bi pao licem nadole.

Dok Holidej je čuo šum kod vrata.

– Tamo ima nekoga – dobacio je debeljku, pokazujući glavom prema salunu.

– Zaista? Oh, pa to je nemoguće! Nisam video nekoga da je ušao... Jedino ako je možda... – za tren je začutao i pogledao prema prozoru sobe na spratu. – Do vraga, nije valjda on! To stvarno ne bih voleo.

Pošao je nazad u salun i ugledao razbojnika kako kleči. Odmah je spazio i kolt koji je Džefri ispustio i koji je sada ležao na podu.

Sada ili nikad, pomislio je, prišao sasvim blizu banditu i nogom šutnuo oružje u stranu. Videvši da je revolver daleko, sa olakšanjem je odahnuo.

Džefri Skidmor je lagano podigao glavu i pogledao ga s mržnjom u očima.

– To ćeš zažaliti... – tiho je prošaputao.

Debeljko se nasmeja.

– Ništa ja neću zažaliti! – odbrusio je bez straha. – A tebi bi bilo bolje da se smiriš, inače ću te izbaciti napolje.

Bandit je pokušao da se uspravi, ali telo ga nije slušalo. Ovoga puta je svom snagom tresnuo na pod i ostao da leži kao klada.

– Gde je moje zlato...? – promrsio je jedva čujno.

– Otkuda bih ja to znao? Uostalom, ne znam ni da ste ga imali.

– Gde je zlato...? – promrmljao je Skidmor još jednom, a onda lagano sklopio oči.

Tog trenutka Bilijevo telo palo je sa konja na zemlju. Holidej je brzo

prišao i pažljivo pregledao razbojnika, a onda osmotrio okolinu.

Niklovanih koltova sa drškama od slonovače nije bilo u blizini.

Brzo je kresnuo palidrvce i osvetlio razbojnikovo lice. Pošto se uverio da je mrtav, žurno se vratio do ranjenog Mek Trabena.

– Možete li da hodate? – upitao je rančera koji se rukom držao za grudi.

On klimnu glavom.

– Mislim da ću moći...

Uzeo ga je pod ruku i gotovo dovukao do stolice. Tada je opazio i telo drugog bandita koje je nepomično ležalo na podu. Bio mu je dovoljan jedan pogleda da se uveri kako ni on kod sebe nema niklovani kolt.

Upravo u tom trenutku u salun je ušao doktor Adams.

– Grom i pakao, šta je to sa ovim gradom? Čuo sam pucnje i...

Prekinuo je rečenicu ugledavši bledog Mek Trabena na čijim grudima se lagano širila crvena mrlja.

– Oh, mister, pa vi ste ranjeni! Ko bi rekao da ste učestvovali u svemu ovome? U vašim godinama treba se čuvati takvih budalaština.

Ovaj sa mukom podiže glavu.

– Vi poteru za ubicama nazivate budalaštinom?

– No, dobro, de... – gundao je stari pomirljivo. – Nego, hajdete da vas pogledamo – kazao je i stavio malu lekarsku torbu na sto.

– Kako stoje stvari, doktore? – upitao je Holidej desetak minuta kasnije.

– Imao je sreće, mister – odvrati doktor kratko. – Metak je udario u rebro, ali nije prodro dublje. Rana je bolna, ali nije opasna. A sada stisnite zube! – dodade sedokosi doktor prihvatajući sud sa toplom vodom koji mu je pružio krčmar. – Pokušaćemo da izvadimo metak, mister. Evo, ispijte ovaj viski.

Posle dvadesetak minuta kuršum je bio napolju, a Mek Traben pažljivo previjen. Zatim su ga doktor Adams i Holidej odnelu u sobu.

Rančer je povremeno stezao zube trudeći se da savlada bol.

– Sada je naš put završen, Dok – dobacio je razočarano.

– Bolje bi bilo da ste ostali na svom ranču – odvratio je Holidej stojeći na vratima.

– Samo trenutak, Dok! Šta je sa onim drugim razbojnikom?

– Mrtav je.

– Dakle tako.. Onda smo šerifu uštedeli posao – zaključio Mek Traben umorno.

– To je tačno, samo... Ja sam još uvek gde sam bio i na početku. No, dobro, videću šta da preduzmem. Vi se u svakom slučaju morate odmara ti, Trabene.

Rančer je klimnuo glavom i istog trenutka zaspao. Dok je zatvorio vrata i krenuo hodnikom. Iz saluna se čuo tih žagor; bili su to ljudi koji

su čuli pucnjavu i došli da vide šta se dešava.

Doktor Adams je uz njihovu pomoć podigao i stavio na sto telo onesvešćenog Džefrija Skidmora. Hteo je da ga pregleda i vidi može li mu ikako pomoći.

Kada je Holidej sišao niz stepenice, zamukao je svaki razgovor. Svi građani Akome čuli su da je među njima čuveni revolveraš iz Džordžije i sada su piljili u njega kao u priviđenje.

– Vi ste, dakle, Dok Holidej? – obratio mu se stari Adams odmerivši ga sa nevericom.

– Da, ja sam taj – odbrusio je ovaj hladno, a onda se okrenuo prema krčmaru. – Sipaj mi još jedan brendi – dobacio je prilazeći šanku.

Naravno, nije mu promaklo da su se ostali odmakli korak dalje – osećao je da svi hoće da se drže podalje od njega. To ga nije iznenadilo pošto se isto dešavalo uvek i na svakom mestu. U prvo vreme mu je smetalo, a sada nije obraćao pažnju.

Ljudi su ga se jednostavno plašili.

Ali ne i stari doktor Adams.

– Ostajete li još u gradu? – upitao je.

– Zar bi nekoga trebalo da pitam za dopuštenje? – obrecnu se Dok kome je bilo dosta ovakvih pitanja.

Lekar je obrisao graške znoja sa čela, popravio zavoj Skidmoru koji je još uvek bio bez svesti i brzo izašao napolje. Njemu je za taj dan bilo dosta uzbuđenja.

Dok se nije ni osvrnuo. Brzo je ispio brendi i ponovo se vratio u sobu kojoj je ležao ranjeni Mek Traben. Džordžijanac je znao da mu predstoji jedna od onih dugih i besanih noći bez sna.

Stajao je kraj otvorenog prozora; svež noćni vetar mu je prija, pa je nekoliko puta duboko uzdahnulo. Mesečeva svetlost obasjavala je sobu i stvarala čudne oblike najrazličitijih senki.

– Što ne spavate, Dok? – začu se rančarov glas iz mraka.

Holidej podiže glavu. Mesečevi zraci za tren obasjaše njegovo muževno lice koje je odavalo odlučnost i čvrstinu karaktera.

– Meni nije potrebno mnogo sna – odvratio je paleći cigaru.

– Ni ja ne mogu da spavam. Možda bismo mogli da porazgovaramo?

– Zašto da ne?

U stvari, rančer je mogao da spava, želeo je to više nego išta. Čak je malo i odremao. Ali, probudio ga je oštar bol i od tog trena nije mogao ni oka da sklopi.

– Hoćete li jedan brendi? – dobaci Dok ne okrećući glavu.

– Ne bi mogao da mi naškodi.

Holidej uze flašu koju je doneo iz saluna i prinese je rančeroj postelji. Mek Traben je željno prihvati i počeo pohlepno da pije.

– Dobro mi je činilo – rekao je najzad. – Bol je odmah uminuo.

– To mi je drago. Inače, nisam pretpostavljao da ste budni.

– Razmišljao sam o vama, Dok.

– O meni? Šta tu ima da se razmišlja, Mek Trabene?

U tom trenutku na ulici se začuo topot kopita. Meksikanac Moro, čovek koji je nosio Dokove koltove za pojasom, zaustavio se ispred trema, brzo sjahao i ušao u salun.

No, Holidej nije pogledao kroz prozor.

– Ne znam o čemu biste mogli da razmišljate u vezi sa mnom? – upitao je Mek Trabena.

Sada je topot napolju utihnuo. To kao da je podsetilo rančera na nešto drugo.

– Zašto ne jašemo nazad, Dok?

– upitao je promenivši temu.

– Zato što ne možete da jašete.

– To jeste, ali... biće mi bolje. Mislim da bih mogao da pređem nekoliko milja.

Holidej nesvesno opipa praznu futrolu.

– Kao što znate, ja sam u poteri za razbojnikom koji mi je uzeo oružje. Zato sam i krenuo na ovaj put. A pošto ga još nisam našao...

– Hoćete da kažete da stavljate život na kocku samo da biste se dokopali svoga oružja?

– Nešto slično ste me već pitali i ja sam vam odgovorio, Mek Trabene. Možda nisu samo u pitanju revolveri, jer možete da kupite koji god pože-

lite? Samo, ipak mi nije jasno zašto vodite takav život, Dok?

– Ko zna? Možda je u pitanju samo igra sudbine, mada sam ponekad uveren da živim tako zato što mi se to dopada. Uostalom, mislim da je vreme za spavanje – dodao je izbegavajući konkretan odgovor.

Mek Traben je shvatio i začutao. Nisu više progovorili ni reč, mada nijedan nije zaspao.

Kada su prvi rumeni zraci sunca provirili u sobu, još uvek su bili budni.

Salun je radio gotovo do ranog jutra, ali ljudi su bili tihi. Teško ranjeni Džefri Skidmor još uvek je bez svesti ležao na kockarskom stolu. Nikome od prisutnih nije palo na pamet da ga odnese u sobu i smesti u postelju.

U praskozorje su otišli svi gosti osim jednog – bio je to Meksikanac Moro.

Dok je jasno čuo kako se neko penje uz stepenice i ulazi u sobu do njihove.

Bila je neverovatna slučajnost da Meksikancu niko nije rekao šta se tačno te večeri dogodilo. Zato on nije ništa znao, a pogotovo to da se sa Dokom Holidejem nalazi pod istim krovom. Da je bilo drugačije, prepreden i Moro bi napustio grad još pre zore. Ovako je mirno spavao i sanjao zlato, bogatstvo i život bez muke.

Bio je to dubok i dug san čoveka koji je verovao da je rešio sve svoje životne probleme.

* * *

Svanuo je novi dan, dan kao i svaki drugi, dan koji nije nagoveštavao ništa izuzetno.

Ipak, zlato iz Santa Fea koje je sada čamilo sakriveno u pećini, bacilo je nevidljivu senku na ceo gradić. Događaji koji su se odigrali u protekla dva dana izazvali su prilično uzbuđenje među ljudima. Dvojica bandita su došli sa tajanstvenim bisagama, sukobili se sa Moroom, pa je on jednog teško ranio. Zatim je Meksikanac našao kod njih koltove Doka Holideja i nestao u isto vreme kada i tajanstvene bisage. Posle toga u salun se ušetao elegantni čovek u crnom odelu koji je potezao brzinom munje. Akoma je videla Doka Holideja na delu – Bili Skidmor je platio životom, a bogati rančer koji je bio u Dokovom društvu bio je ranjen.

Toga jutra dvojica ljudi su sahranila Bilija Skidmora na seoskom groblju: bili su to grobar Roli Džek i sveštenik Abi Grejn.

– Preskoči to pevanje, Abi – dobaci Roli Džek nestrpljivo. – To ovom ubici neće pomoći. Ha, koliko sam takvih već sahranio!

– Dobro, de, pa i on je bio čovek – rekao je sveštenik pomirljivo.

– To je tačno, ali šta misliš koliko ih je u životu pobio? Ubica i razbojnik... I ko zna šta bi se desilo ovde u Akomi da nije iskrsnuo taj Holidej i sredio ga! Čudno je sve to, Abi. Kažu

da je taj čovek lekar i da je rođen i odrastao na Istoku. Da li si čuo za njega?

Sveštenik iznenađeno podiže obrve.

– Nisam čuo, samo... Sve mi je to nekako... ludo. On je lekar...? Ne, to je nemoguće! Jedan obrazovan čovek neće tek tako potegnuti revolver i ustreliti drugog čoveka!

– A šta je trebalo da uradi, Abi? Da pusti da ga ovaj nitkov ubije?

– Ne znam, ali... Ja se ne bih branio tako da ubijem drugog. Hm..sada si me zainteresovao... Mislim da ću razgovarati sa njim.

Roli se grohotom nasmeja.

– Ti znaš da te ja poštujem, ali ta ideja ti je zaista smešna! Bolje odigraj sa njim partiju pokera! Kažu da je i tu nenadmašan!

– Ne, neću igrati poker sa tim čovekom. Želim da porazgovaram i...

– Kako da ne, kako da ne! On samo to i čeka, ha, ha, ha! – podsmehnu se Roli Džek. – Nego, sve sam završio i sada bi mogli da pođemo. Bez obzira kakav je ovaj čova bio, red je da ga ostavimo da počiva u miru.

Abi Grejn klimnu glavom.

– U pravu si. Ah, još dugo vremena će proći dok ovo postane civilizovana zemlja.

– Evo, počinje sneg, prijatelju. Požurimo!

Sneg je primetio i Moro. Upravo je ustao i, spazivši prve bele pahulje, zadovoljno se osmehnuo. Odmah je

pomislio na to kako će sneg izbrisati njegove tragove čak i ako neko bude krenuo da ih prati. Uzeo je Holidejeve koltove i zatakao ih za pojas. Učinio je to potpuno instinktivno, mada je mogao da ih ostavi u sobi ili ih jednostavno negde skloni. Ali, on tako nešto nije uradio i to mu je odredilo sudbinu.

U susednoj sobi Dok je pregledao rančerovu ranu i ponovo je previo. Upravo je sve završio kada je neko pokucao na vrata.

– Izgleda da imamo posetu – rekao je Mek Traben koji se sada osećao nešto bolje.

Holidej je otvorio vrata i pred sobom ugledao malo pogrbljenog sedokosog sveštenika, kose mokre od susnežice.

– Jeste li vi Dok Holidej? – upitao je.

Džordžijanac je potvrdno klimnuo glavom, odmah se zapitavši šta ovaj čovek želi od njega. Nije ni sanjao da je jedan idealista, čovek koji je vero-
vao u dobre reči i sveopšti mir došao s ciljem da pomogne.

* * *

Moro je upravo otvorio vrata želeći da izađe napolje. Čuvši ime koje je izgovorio sveštenik, zastao je kao ukopan.

Prokletstvo, Dok Holidej! Znači, on je bio u poteri za onom dvojicom lupeža! To sam mogao i da pomi-

slim, zaključio je. Oprezno je provirio u hodnik, ugledao sveštenika ispred Dokove sobe i počeo grozničavo da razmišlja kako da od sebe otkloni svaku opasnost. Naravno, Džordžijanac nije znao da je revolver kod njega, ali kada ga ne nađe kod braće Skidmor malo će se raspitati, povezaće neke činjenice i – doći će do njega. A to ne sme dozvoliti. Zato bi bilo najbolje da likvidira tog prokletnika!

Ali kako da to uradi? Obračun nije dolazio u obzir. Možda zaseda? Ne, tu je trebalo čekati priliku, a njemu se žurilo. Lukavstvo i prevara? To bi moglo biti rešenje, zaključio je i lukavo se nasmešio. Pipao je rukom dršku niklovanog kolta i ponovo provirio u hodnik.

Naravno, Grejn nije ni primetio da ga neko posmatra. I dalje je mirno razgovarao sa Džordžijancem.

– Vi ste ustrelili čoveka koga smo jutros sahranili, mister? – pitao je.

Dok nije odgovorio. Samo ga je hladno odmerio, toliko hladno i prezrivo da je pocrveneo.

– Zovem se Grejn i hteo sam...

Zastao je, jer ga je nešto u Holidejevom držanju potpuno zbunilo.

– Šta ste hteli? – upita Dok nestrpljivo.

– Hteo je da vam drži pridiku! – začulo se iznenada iz Morove sobe.

Holidej je izašao u hodnik, a sveštenik je iznenađeno pogledao čove-

ka koji se pojavio na vratima. Kada ga je prepoznao kratko je dobacio.

– Nemojte se mešati u ovo, Moro!

– I ne mešam se! – obrecnu se Meksikanac grubo. – Možda i ja želim da razgovaram sa Dokom Holidejem!

– A šta biste to hteli da razgovarate sa mnom? – upita Džordžijanac.

Razbojnik je prišao bliže i pružio ruku ka revolverima koji su se nalazili za pojasom.

– Želeo sam da vam vratim oružje koji su vam oni razbojnici verovatno ukrali – kazao je vadeći oružje iz pojasa.

Moro je bio ubeđen da će prevariti Holideja koji neće shvatiti šta mu je prava namera. Oslanjajući se na tu pretpostavku, potcenio je Dokov instinkt borca, moć zapažanja i njegov fantastičan refleks. Naravno, iskusni pustolov spazio mu je u očima ubilački blesak...

I reagovao je na njemu svojstven način; neverovatno brzo, gotovo munjevito. Hodnikom je odjeknuo pucanj, Meksikanac je kriknuo, a revolver mu je ispao iz ruke.

– Kada mi drugi put budete pružali revolver, učinite to sa dva prsta, a ne kao sada – dobacio je hladno.

Abi Grejn je iskolačio oči od užasa.

– Nemojte ga ubiti, mister! Tako ćete samo...

– Ne brinite, neću ga ubiti – prekide ga Holidej – mada mislim da to za čovečanstvo ne bi bila nikakva šteta.

A vama bih savetovao da se udaljite odavde! Kako je krenulo, danas će biti još koja sahrana.

U međuvremenu, Moro se gotovo nečujno oteturao do svoje sobe ostavljajući na podu Holidejeve revolvere sa drškama od slonovače.

Osećao se poniženim jer mu je prvi put u životu neko licem izbio oružje iz ruke. Zdravom rukom je pokušao da izvuče svoj kolt iz futrole, ali mu to nije uspelo.

– Prokletstvo, onda ću ga srediti levom rukom – promrmljao je i krenuo prema vratima.

Dok je čuo šum u sobi i podigao svoj pištolj sa poda.

– Idite konačno odavde! – povikao je na starog sveštenika. – Zar ne vidite da će ovde biti još pucnjave?

U međuvremenu je Mek Traben lagano ustao i došao do vrata.

– Ko su ovi ljudi, Dok? – radoznalo je dobacio.

– Nemam pojma – odvratio je ovaj iskreno.

A onda je Abi Grejn napravio kardinalnu grešku. Umesto da poslušati Holideja i krene prema stepenicama i dalje, ka salunu, on je pošao ka Morovoj sobi. Učinio je to sa namerom da Meksikancu kaže nekoliko umirujućih, toplih reči.

– Stanite, čoveče, kuda ćete? – povikao je Holidej za njim, ali Abi ga nije poslušao. I onda se dogodilo i to baš u trenu kada je došao do sobnih vrata. Razlegao se pucanj, a usijano

olovo je odbacilo starca na suprotni zid.

Razbojnik je tek tada video koga je pogodio. Ljutito je opsovao i promrmljao neku kletvu.

I Holidej je procedio nešto nerazumljivo i brzo izašao u hodnik. Hteo je da pomogne ranjeniku uprkos opasnosti kojoj se izlagao. Naravno, dočekala ga je pucnjava. Munjevito se bacio na pod i uzvratio.

Moro je blagovremeno skočio nazad u sobu. Uprkos tome, jedan metak ga je okrznuo i pocepao mu kožni prsluk. Osetio je snažan bol.

Džordžijanac je otpuzao do vrata svoje sobe, a onda se ponovo uspravo.

Odozdo, sa dna stepenica, čuo se gnevni krčmarev glas.

– Grom i pakao, hoće li to puškaranja iznenada prestati? Ovo je salun, krčma, a ne mrtvačnica! Poubijajte se gde vam je volja, ali nemojte u mojoj kući!

Naravno, to je bilo sve što je debeljko mogao da uradi. Bio je iskreno ljut, gotovo očajan, plašeći se da će mu pucnjava oterati i zaplašiti ionako retke goste.

– Prokletstvo, trebalo ih je sve oterati iz grada – prokomentarisao je ljutito.

Za to vreme gore, na spratu, Abi Grejn se uzdišući ispravio. Bio je bled, upalih obraza i uplašen. Razbojnikov metak pogodio ga je u desno rame.

– To niste smeli da učinite – žustro je dobacio Moru koga je mogao da vidi kroz odškrinuta vrata.

Razbojnik je razvukao lice u ciničnu grimasu.

– On vam je lepo rekao da se držite po strani. A ja, ja nemam smisla za ovakve šale...

Sveštenik pritisnu ranu zdravom rukom.

– Vi to, dakle, nazivate šalama? – zapitao je odmahujući glavom. Onda je još jednom pogledao prema jednim, pa prema drugim vratima i žurnim koracima krenuo prema stepenicama koje su vodile u salun.

– Ludak – promrmlja Mek Traben tiho.

– Nije on lud – dobaci Holidej tiho. – On samo živi u nekom svom svestu – dodao je i nastavio da motri na hodnik. Njegova glavna briga bio je nepoznati napadač čije motive nije znao.

Dotle je Moro lupao glavu kako da se izvuče iz klopke u kojoj se nalazio.

Sada je bio u istoj situaciji kao i dan ranije Bili Skidmor.

Ranjeni Džefri Skidmor celu noć je preležao na kockarskom stolu.

Pucnji i bol u grudima trgli su ga i izvukli iz nesvestice, pa je s mukom otvorio oči. Kada se malo pribrao, pokušao je da ustane. Žilav i naviknut na svakakva iskušenja, uspeo je u drugom pokušaju. Naime lagano se ispravio, skliznuo sa stola i stao

na noge. Ovoga puta uspeo je da se održi što mu je pričinilo veliko zadovoljstvo.

Osvrnuo se okolo i malo dalje ispred sebe ugledao čudan prizor – neki sveštenik je sedeo ispred šanka na tronošcu, dok je krčmar stajao pored njega i držao čašu u ruci. U drugoj ruci debeljko je stezao sačmaricu kratke cevi. To je oraspoločilo bandita koji je u isti mah shvatio da mora imati tu pušku.

Znao je da se nalazi u teškoj situaciji i da je sve što planira veliki rizik. Ali, nije mu preostalo ništa drugo. Iako se nije u potpunosti sećao šta se sinoć dogodilo, znao je da je Bili mrtav i da je zlato ukradeno. Stegao je zube. Zlato je bilo to što ga je održavalo u životu, bolje reći, neodoljiva želja da ga se dočepa i obezbedi sebi daleko bolji život.

Dva čoveka nisu ga primetila – naime, nikada im ne bi palo na pamet da će se otpisani čovek vratiti iz mrtvih.

Krčmar je bio strašno ljut.

– Sto mu gromova, popijte ovo već jednom! Onda odmah idite do starog Adamsa da vam izvadi mtak!

Sveštenik je uporno odmahivao glavom

– Vi znate da ne pijem. Mogu i bez toga da pređem ulicu i odem do lekara, ali neću. Moje mesto je ovde!

Debeljko prevrnu očima.

– Prokletstvo! Pa zar ne vidite šta se gore dešava! Treba nekako da

isteram onu dvojicu odozgo, a vi... Vi zaista ovde nemate šta da tražite!

Sveštenik pokaza glavom na sačmaricu.

– Suviše je krvi proliveno u Akomi, mister Koster!

– Pustite sada to, molim vas! Ja brinem za svoj lokal, grad i za posao od kojeg živim! – vikao je uzbuđeno, ne primećujući Skidmora koji je vrebao udaljen svega nekoliko koraka.

Nije mu bilo lako jer se sa velikim naporom održavao na nogama. Stezao je zube od bola, ali je znao da mora da izdrži. Oružje mu je bilo potrebno kao vazduh.

– Zna li šta će se dogoditi kada se šerif vrati u grad i čuje šta se ovde dešavalo? Pa naravno da ne znate! Zatvoriće mi lokal, a onda ću biti upropašten! Eto, potpuno upropašten!

– A zašto uopšte tako mislite, mister? Pa nije vaša krivica što se ovde puca!

Krčmar je odložio čašu koju je držao u ruci, a onda se predomislio; brzo je uzeo i ispio na dušak. No, pošto je bio uzbuđen i zadihan, zagrcnuo se i dobio napad kašlja.

– Oh, vi ne poznajete šerifa Tomsona – nastavio je razgovor kašljuć. – On će zatvoriti lokal, ne bio ja ovaj koji sam!

Odjednom mu puška više nije bila u ruci. U prvom trenutku nije shvatio šta se dogodilo, pa je piljio u svoju praznu ruku pokušavajući da se pri-

bere. Onda se okrenuo i ugledao razbojnika.

– Puška je sada u mojim rukama, krčmaru – promrmljao je Džefri Skidmor.

– Cenim da ćete zbog toga sredi vanje situacije prepustiti meni. Ja se u to, uveravam vas, najbolje razumem.

Abi Grejn je zbunjeno piljio u razbojnika.

– Ko ste vi?

– To je brat onog lupeža koga ste jutro sahranili – dobacio je krčmar.

Skidmor opsova.

– Nemoj još jednom da se usudiš da kažeš tako nešto, debela bačvo. Izrešetaću te olovom za nekoliko sekundi!

Debeljko ustuknu.

– Oh, bože! Koji vrag vas je sve doneo baš ovamo u Akomu!

Razbojnik se iskezi.

– A sada se vas dvojica gubite odavde!

– To što činite je bezakonje – dobaci Grejn.

– Sa takvima ne možete govoriti o zakonu – zaključio krčmar. – Oni znaju i zaslužuju samo jedno – vešala...

Skidmor se stvori pored njega i uperi mu cev puške u grudi.

– Bilo bi ti bolje da tako nešto nisi rekao! – ciknuo je.

Debeljko je prebledeo.

– Nećete se usuditi da pucate!

Skidmor se zakikota.

– Sada nemam vremena da se bacim sa vama, jer su mi ona dvojica važniji – odbrusio je, svestan da ne sme uzalud trošiti municiju.

Krčmar proguta knedlu.

– Moža će biti bolje da se izgubimo – šapnuo je odmah.

– Slažem se – rekao je Grejn. – Ovde više ništa ne može da se učini.

Džefri Skidmor ih prezrivo odmeri i nesigurnim korakom krenu ka stepenicama.

Šestorica jahača bila su na otprilike dve milje od grada. I ljudi i životinje bili su iscrpljeni i umorni, a sneg koji je počeo da pada još više im je iskomplikovao situaciju. Šerif i njegovi ljudi jahali su celu noć i sada su bili na kraju snaga. Plan je bio da stignu do Akome, provere situaciju u gradu i vide šta će dalje.

Ko bi slutio da će pre njihovog dolaska u grad posao već biti obavljen?

A desilo se to na prvom spratu iznad saluna gde je još uvek vladala neprijatna tišina puna iščekivanja.

Posle nekog vremena tišinu su prekinuli oprezni koraci osobe koje se pela uz stepenice. Bio je to teško ranjeni Džefri Skidmor koji je u jednoj ruci držao pušku, a drugom se grčevito pridržavao za ogradu.

Dok je stajao na vratima sobe i odmah ga ugledao.

– Koji je ovaj? – upita Mek Traben tiho.

– Jedan od dvojice razbojnika, brat onog koga smo juče...

Nije završio rečenicu, jer se jednostavno dogodilo. Pucnji su zagrmeli hodnikom i sve se pretvorilo u jedan sveopšti prasak.

Prvi je pucao Moro, jer je čuo šumove na stepenicama. Bio je nervozan i opalio je, ni ne dočekavši da vidi o kome se radi.

Odgovor je usledio za nekoliko sekundi. Naime, Džefri Skidmor je još u padu povukao obarač i olovo je ispunilo mračan hodnik. Sitan metal zario se u zidove i vrata, ali i u grudi Meksikanca Mora koji je u tom trenutku stajao na vratima.

Džefri Skidmor je pao na pod, ali je nekoliko sekundi kasnije Moro osetio da mu noge otkazuju poslušnost. Sada je klečao i u sebi proklinjao zlu sreću.

Dok Holidej i Traben su još uvek stajali u vratima. Srećom, Džefri Skidmor je bio malo udaljeniji tako da sačma do njih nije ni stigla.

Džordžijanac je pažljivo kročio nogom u hodnik gde je ugledao jednog mrtvog i jednog ranjenog čoveka. Naime, Džefri Skidmor ležao je nepomično, licem okrenutim prema prljavim daskama. Ucenjenu bandit, ubica i pljačkaš najzad je bio kažnjen za svoja nedela.

Moro je ležao na pragu svoje sobe i ječao. Kada je ugledao Holideja, na

njegovom smrtnički bleđom licu pojavio se jedva primetan osmeh.

– Hej, Dok... – promrmaljao je jedva čujno. – Ti si sve ovo zakuvao. Ipak šteta... mogao je ovo da bude najveći ulov u mom životu...

Džordžijanac je odjednom naslutio međusobnu povezanost događaja.

– Gde je zlato? – upitao je tiho.

– Zlato.. – ponovio je Moro cereći se. – Zlato...? Ha... to bi ti hteo da znaš!

Dok slegnu ramenima.

– Nemoj pogrešno da posmatraš stvari, amigo. Mene to zlato uopšte ne interesuje. Zbog njega je stradalo suviše ljudi tako da nikome ne može doneti dobro.

– Da... to je istina.

– Ti si ga sakrio?

– Da.

– U redu, onda mi reci gde je.

– Zašto? Da bi ga uzeo?

– Da. Da bi ga uzeo i vratio onome kome pripada.

Moro je teško disao. Bio je svestan da je na kraju puta, ali zločinac i bandit u njemu odneli su pobedu. Nije želeo da pomogne...

– Ne, Dok, neću ti reći gde je.

– Zašto? Tebi ionako više neće biti potrebno.

Moro se isceri.

– Tako je, ali... Ako već moram da umrem, hoću da se osvetim krivcu za moju smrt, a to si ti! Da, da, baš ti! Da se nisi pojavio u ovom prokletom gradu, ja bih već bio na putu za

Meksiko. Ovako...ovo je bolje. Svi će misliti da sam ti rekao i onda... Već znam... Svi nitkovi ovoga svet goniće te gde god bio, nadajući se da ćeš baš njima pokazati gde je proketo zlato! Ha, Dok, šta kažeš? Ne očekuju te lepi dan! Ha... to je moja osveta! – zašištao je, jednom duboko uzdahnulo i zauvek se smirio.

Holidej se uspravio. Na vratima je stajao Mek Traben zbunjenog izraza lica.

Dok je ćutke prošao pored njega.

Sišao je niz stepenice i naslonio se na ogradu trema.

Prvi čovek na koga je nabasao bio je šerif iz Santa Fea.

– Holideje, vi ste ovde? – dobacio je ovaj iznenađeno.

Dok klimnu glavom i kratko odmeri i njega i ostale jahače koji su dolazili iz bočne ulice.

– Da... tu sam. A vi? Nažalost, stigli ste kasno...

– Kasno? Kako to mislite?

– Bili i Džefri Skidmor su mrtvi.

– Mrtvi?! To je... to nije važno! Nikakva šteta za dva lupeža. A zlato? Gde je zlato?

Dok se na tren zamisli. Da li da ispriča šerifu sve do detalja ili ga pusti da sam traga za istinom? Na kraju se odlučio za ovo drugo.

– Zlato? To stvarno ne znam. Sakrio ga je bandit po imenu Moro, ali ne znam gde. Po svemu sudeći, proći će mnogo godina pre nego što neko slučajno natrapa na njega.

– Otkuda znate da je baš tako?

– Sam Moro mi je rekao pre nego što je izdahnulo – odvratio je Holidej i pošao prema gradskoj štali. – Adios, šerife!

Čuvar zakona je klimnuo glavom i ispratio ga radoznalim pogledom.

Kada je, pola časa kasnije, Dok Holidej napustio Akomu, ispratila su ga mračna, sumnjičava lica.

No, Džordžijanac se na tako nešto nije osvrtao.

Usmerio je konja prema severozapadu, puštajući ga da sam izabere tempo.

Baš kao što je uvek i činio.

Išao je tamo kuda ga je konj nosio.

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**250
dinara**

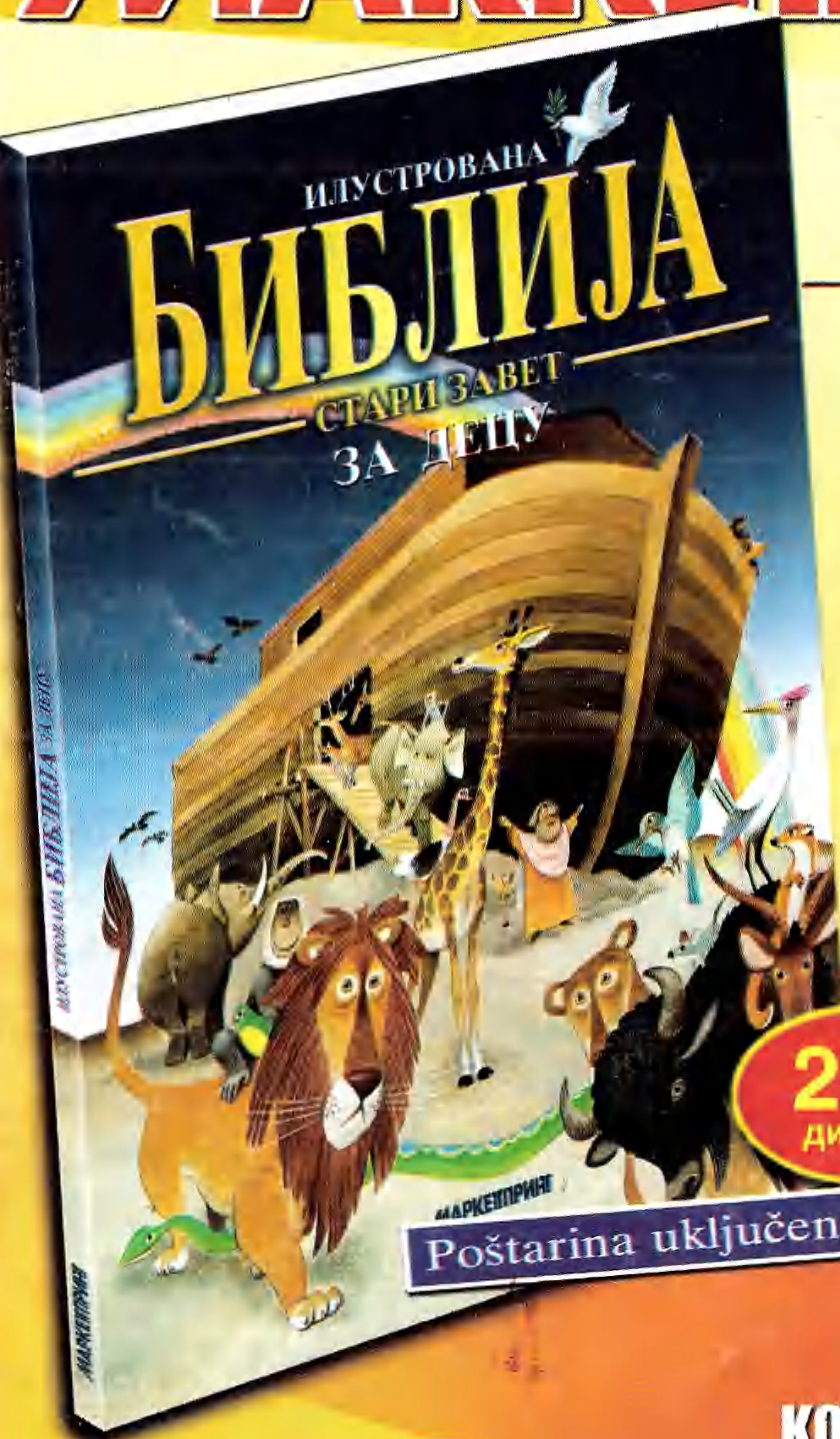
**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

**Detaljnije informacije:
telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net
21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34**

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM

Detaljnije informacije:

Telefon 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

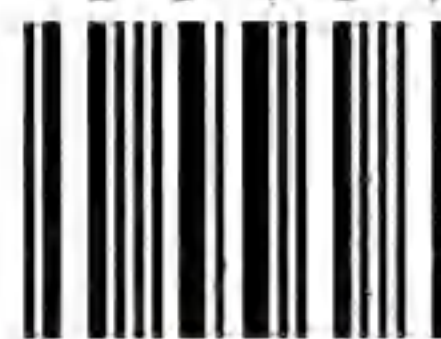
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00404

9 770353 000002